

Păzitorul Adevărului

Publicație oficială a Asociației Religioase
a Adventiștilor de Ziua a Șaptea,
Mișcarea de Reformă

Anul XXVI / Nr. 4
octombrie - decembrie 2015
www.azsmr.ro

În acest număr:

- ✿ „Punctul cel mai însemnat...”
- ✿ În comuniune cu Tatăl ceresc
- ✿ „Frumoasa ta turmă”
- ✿ Diabetul și necumpătarea (2)
- ✿ Primul Congres
de Muzică Sacră

Păzitorul Adevărului

Publicație oficială a Asociației Religioase
a Adventiștilor de Ziua a Șaptea,
Mișcarea de Reformă

Anul XXVI / Nr. 4
octombrie - decembrie 2015
www.azsmr.ro

Editorial	Cât de păcătoși?! / 3
Meditații	„Punctul cel mai însemnat...” / 4 În comuniune cu Tatăl Ceresc / 9 Binecuvântarea generozității / 13
Educație – Familie	„Frumoasa ta turmă” / 16
Arhivă	Lucrarea noastră personală / 23
Sănătate	Diabetul și necumpătarea (2) / 25 Experiențele ne motivează... / 30
Misiune	Comori bulgare / 34
Știri	Botezuri în Conferințele de Câmp / 36 Primul Congres de Muzică Sacră / 41 Seminarii de nutriție / 43

13

16

39

43

În acest număr

Redactor: Daniela Picu

Grafică: Adina Stochiță

Colectivul de redacție:

Ioan Bogdan, Marin Barbu,
Daniela Picu, Fivi Picu,
Sandu Toma

Imagini: iStockPhoto, Dreamstime

ISSN: 1584-269x

Revista „Păzitorul Adevărului” este o publicație trimestrială editată de Asociația Religioasă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea – Mișcarea de Reformă, care prezintă articole pe teme de doctrină biblică, cu scopul de a îmbogăți viața spirituală a acelor care caută să cunoască mai mult despre Dumnezeu.

Sugestiile, propunerile și experiențele dumneavoastră le puteți trimite pe adresa:

Editura Păzitorul Adevărului
str. Morii, nr. 27, Făgăraș, Brașov
Tel: 0268 213 714

E-mail: info@farulspanantei.ro
www.farulspanantei.ro

Cât de păcătoși?!

Editorii

In urma evenimentelor înfricoșătoare care s-au petrecut în jurul nostru în ultimul timp, s-au creat discuții contradictorii pe această temă, fiecare considerând că doar ce crede el este corect și că ceilalți greșesc. Oamenii s-au jignit, s-au subapreciat, s-au disprețuit unii pe alții. Nimeni însă nu era în măsură să spună cine are dreptate. Doar că tu crezi într-un anume mod, nu înseamnă că deții întregul adevăr. Aceasta pentru că toți suntem oameni, limitați, fără putere să adăugăm ceva la viața noastră, oricât de prevăzători sau iscușiți am fi. Singurele explicații care ne pot satisface rămân cele ale Cuvântului lui Dumnezeu sau concluziile trase în urma unor evenimente similare trăite în trecut.

În vremea Domnului Hristos, preocupați de aceleași „De ce”-uri, unii l-au istorisit Mântuitorului o nenorocire care se abătuse asupra unor galileeni. Citindu-le gândurile, Domnul Hristos a spus: „Credeți voi că acești galileeni au fost mai păcătoși decât toți ceilalți galileeni, pentru că au pățit astfel?”

Apoi, ca să nu mai existe vreo confuzie, El a rostit un adevăr valabil pentru toate situațiile similare, care aveau să aibă loc în lume până la sfârșitul timpului: „Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.” (Luca 13:1-3).

La Dumnezeu nu există oameni păcătoși și mai păcătoși. În ochii Săi păcatul este păcat, indiferent de gradul la care se manifestă, iar oamenii se împart nu în păcătoși și nepăcătoși, ci în păcătoși indiferenți și păcătoși care se căiesc.

Din experiențele relatate pe paginile Scripturii aflăm că Dumnezeu așteaptă cu răbdare ca oamenii să-și recunoască starea și să se întoarcă de pe căile lor rele. Nici chiar întâmplările biblice nu ne sunt explicate în detaliu. De exemplu, alături de întâmplarea prăbușirii casei peste fiii lui Iov, nu avem nici o explicație cu privire la soarta celor dispăruți în acel dezastru.

Un lucru este cert: cei care și-au sfârșit viața, indiferent de conjunctură, au deja contul vieții în-

cheiat. Din acel moment nimeni nu mai poate face ceva pentru recuperarea lui, sau pentru așezarea lui într-o poziție favorabilă sau defavorabilă, în ochii lui Dumnezeu. Un alt lucru important, demn de remarcat este faptul că „niciunul din noi nu trăiește pentru sine și niciunul din noi nu moare pentru sine.” (Romani 14:7). Atunci când se întâmplă ceva, îngăduind ca acel eveniment să aibă loc, Dumnezeu are în vedere mai multe aspecte. Poate El are o lecție pentru prietenii sau apropiații acelui om, poate are o învățătură pentru cei care i-au provocat suferința sau natura morții sale este o lecție pentru posteritate.

Prin urmare, în loc să facem presupuneri cu privire la soarta celorlalți, ar fi de dorit să încercăm să înțelegem ce avem noi, personal de învățat. Spunând: „dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel”, Domnul Hristos nu intenționa să spună că toți cei prezenți urmau să moară sub turnul Siloamului sau măcelăriți. El se referea mai degrabă la moartea finală de care vor avea parte în cele din urmă cei care, în ciuda tuturor ocaziilor de a se trezi și a-și reevalua rostul vieții, au ales să ignore chemările harului și au continuat să întoarcă spatele lui Dumnezeu.

Trăim în timpul harului, când cele patru vânturi sunt ținute în frâu, ca să nu sufle peste pământ sau mare (Apocalipsa 7:1). Curând, foarte curând harul va fi retras dintre oameni și Satan își va desfășura întreaga putere asupra acestei lumi. Oamenii vor avea de trăit un timp înfrorător, lipsiți fiind de mijlocirea Domnului Hristos în Sanctuar. Să fim recunoscători lui Dumnezeu că nu a venit încă acel timp. Avem posibilitatea să ne întoarcem la El și să implorăm ajutor.

Experimentați că, oricât de costisitoare asigurări ne-am face, oricât de trainic ne-am adăposti, doar Dumnezeu ne poate asigura protecție deplină! Și chiar dacă îngăduie ca firul vieții să ne fie întrerupt, El ne asigură că vom fi păstrați în siguranță până în ziua învierii. Atunci, dacă l-am acceptat ca Salvator al nostru, ne va scula la viață și ne va dărui o eternitate pentru a ne bucura în prezența Sa.

„Punctul cel mai însemnat...”

Marin Barbu

Ceea ce m-a determinat să aleg ce să scriu pentru acest număr, este o experiență mai veche din viața copiilor mei. Ca orice părinte creștin eram preocupat de educația și instruirea copiilor în dragostea lui Dumnezeu și în iubirea și respectul pentru cei din jur. Eram conștient de faptul că doar simpla participare la adunările micii comunități, noaptea, sau simpla lecturare a parabolilor sau psalmilor, nu ajungeau. Parcă pe zi ce trecea influența colegilor și prietenilor lor din afară devenea mai puternică, iar noi înșine, ca părinți, nu ne simțeam capabili să le oferim totdeauna cele mai bune modele. Știam cum să le spunem să se comporte cu părinții, cu colegii sau cu cei de pe stradă, cum să respecte pe profesori sau educatori sau chiar ei între ei. Aveau la un moment dat chiar reguli clare pentru ce aveau de făcut și mai cu seamă cum să facă ceea ce aveau de făcut în fiecare zi. Cu toate acestea, zilnic ne confruntam cu noi experiențe, care ne determinau să credem și chiar ne reproșam că ne-am asumat o responsabilitate (de a fi părinți), de care ne este imposibil să ne achităm, după voia lui Dumnezeu.

Într-una din zile, când îmi pregăteam un studiu biblic, folosind cuvintele apostolului Pavel din epistola către Evrei cap. 8, vers. 1 și 2, mi-a venit ideea să împărtășesc cu cei mici impresiile pe care le-am simțit la un moment dat. În ziua aceea și în următoarele zile comportamentul lor a început să se schimbe vizibil. Vorbeam despre experiența primilor ucenici ai Domnului Isus, care au beneficiat de tovarășia Sa, timp de mai bine de trei ani și despre bunătatea și îndelunga Sa răbdare față de temperamentele și caracterele dificile ale ucenicilor. Când eram acasă vorbeam cu ei despre suferințele îndurate de Domnul Isus, din dragoste pentru noi. Am citit tot atunci despre câștigul imens pe care-l au cei care își rezervă o oră măcar, pe zi, să studieze și să mediteze la evenimentele din ultima parte a vieții pământești a Domnului Isus. Ne amintim și astăzi cu plăcere de acele experiențe în reuniunile de familie și ne rugăm ca, cel puțin aceleași impresii și efecte binefăcătoare (încrederea în Domnul mai vie, credința mai puternică, comportamentul mai aproape de asemănarea cu cel al Său) să fie ob-

servate de cei din jur, la noi. Am ajuns personal să înțeleg valoarea inestimabilă a cuvintelor apostolului Pavel: „fiindcă ea (Evanghelia) este puterea lui Dumnezeu ...” Isus răstignit, este o putere îmblânzitoare, este puterea lui Dumnezeu, care creează, este plinătatea Dumnezeirii manifestată în corp uman, ce stă pentru veșnicie ca reprezentant al umanității la Tatăl. Fiecare încercare, nedumerire sau suferință este ocazia de aur ca această putere să se manifeste din nou.

Dragi prieteni, și astăzi sunt impresionat când mă gândesc la dragostea, răbdarea și bună-tatea Domnului Isus, în timpul celor mai grele suferințe. Când a fost prins și dus să fie judecat, apoi condamnat, când a fost batjocorit și bătut de către soldații care-L păzeau – câtă răbdare a putut să manifeste! Cum a putut să tacă, să nu rostească nici un cuvânt, atunci când l-au împletit coroana de spini și l-au împins-o pe cap! Cât de mare a fost dragostea Lui pentru ucenicul rătăcitor, când l-a privit cu milă atunci când a fost trădat! Să fii scuipat și huiduit și să înalți o rugăciune pentru iertarea lor și a celor care băteau cuiele în mâinile și picioarele Sale, întrece imaginația noastră. Răbdarea Sa izvorâtă din dragoste pentru oameni ne atrage să privim tot mai des și mai insistent asupra acestor evenimente.

Când ne gândim că lângă El la cruce nu se afla decât unul dintre cei doisprezece ucenici, și câteva femei. Este greu de imaginat ce a simțit când toți L-au părăsit. Ei au fugit de teamă. Așa a fost biserica lui Hristos. Când în sus (când Domnul săvârșea minuni și era aclamat de mulțime), când în jos (când a refuzat să fie pus împărat, dar mai ales când era batjocorit și crucificat). Când au primit vestea că Domnul a murit, vineri seara au trecut prin cea mai cruntă dezamăgire a vieții lor. Ei au fugit și s-au încuiat. Cât de impresionant este când te gândești la acele momente grele pentru ei. Iar după Sabat au primit tot felul de vești, care i-au înspăimântat și mai tare. Se aflau în mare încurcătură. Maria le spusese că L-a întâlnit în grădină... dar cine să creadă! Spre seară au sosit de la Emaus doi dintre ei, transpirați și cu părul răvășit, și au povestit că Domnul este viu. Că ei L-au întâlnit și le-a deschis Scripturile pe drum, apoi au văzut ră-

nile în palme, la frângerea pâinii. Cât de mișcător și impresionant, cât de încurajator poate să fie pentru noi, momentul în care li S-a făcut cunoscut. Ei L-au pipăit și au văzut că este viu. Speranțele lor au reînviat. L-au mai întâlnit de câteva ori și în cele din urmă i-a luat și i-a condus la Muntele Măslinilor, i-a binecuvântat și S-a ridicat dintre ei.

Acum tristețea lor s-a transformat în bucurie. Cerul nu mai e ceva nedefinit. Acolo este Domnul Isus. El a promis că va fi cu ei prin Duhul Sfânt. Ei au îndepărtat neînțelegerile și prejudecățile și, conștienți de marea nevoie a iudeilor și a neamurilor, de limitele puterilor lor umane de a vorbi altora de dragostea Domnului lor, s-au rugat pentru o putere din afara lor. Și ea a venit. Deși au făcut multe greșeli, deși erau puțini, împrăstiați și dezamăgiți, au vestit fără teamă pe Mântuitorul răstignit, înviat și înălțat. Pământul a fost răscolit de prezența slavei lui Dumnezeu. Ce efecte binecuvântate au putut fi văzute în Ierusalim, în Iudeea și printre neamuri! Câtă căință sinceră, cât devotament, câtă dărnicie, pentru vestirea mai departe și mai departe a acestei vești minunate!

Cel mai important punct al cuvântărilor lor era: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului Cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul.” (Evrei 8:1, 2).

Noi am fost scoși din lume prin dalta puternică a adevărului prezent. Când Moise a scos poporul din Egipt, i s-a cerut să facă un sanctuar în pustie, ca Domnul să fie cu ei. Moise a făcut întocmai, cum i s-a cerut, după un model oferit pe munte. Acolo erau aduse animalele și erau înjunghiate, după ce păcătosul mărturisea vina lui asupra animalului. Cu mâna lui proprie trebuia să omoare acea ființă nevinovată. Sângele era dus în Sanctuar și stropit pe perdeaua în spatele căreia se afla Legea călcată. Această imagine a mielului zvârcolindu-se în mâinile sale, a sângelui vărsat pentru păcatul lui, lăsa o impresie atât de puternică în mintea sa, încât nu mai repeta niciodată acel păcat (pentru care să fie omorâtă o ființă atât de gingașă). Mielul acesta reprezenta pe Isus.

Apostolul Pavel a scris epistola către Evrei și a făcut comparațiile între Sanctuarul din pustie și din Ierusalim, cu acela al modelului de pe munte, între jertfele animalelor și jertfa lui Isus, între lucrarea preoților și lucrarea Marelui nostru Preot, pentru a convinge pe frații lui evrei că acele jertfe, slujirea zilnică și anuală a preoților iudei și a marelui preot s-au terminat. Când Domnul murea pe cruce, perdeaua aceea grea brodată cu heruvimi a fost sfâșiată de sus până jos. Atunci s-a pus capăt sistemului vechi. Suntem impresionați de cuvintele apostolului Pavel: „Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.

Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot care intră în fiecare an în Locul Preasfânt cu un sânge care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii; pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa.” (Evrei 9:24-26).

Încântat de acest „cel mai important” punct, el ni se adresează și nouă, ca și iudeilor contemporani lui: „De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus, care a fost credincios Celui ce L-a rânduit, cum și Moise a fost „credincios în toată casa lui Dumnezeu.” (Evrei 3:1, 2).

Noi avem azi un Mare Preot, care nu Se schimbă. El este în cer. Sanctuarul ceresc este temelia credinței noastre. Prin serviciul umbră ni se prezentau marile adevăruri ale Evangheliei. Problema Sanctuarului din cer și judecata de cercetare este punctul cel mai important al poporului care așteaptă revenirea Domnului Isus. Avem puțin timp și toți trebuie să știm ce lucrare face Domnul Isus astăzi. Noi facem multe activități azi. Vrem să acumulăm cunoștințe în diferite domenii. Muncim să ne întreținem și să câștigăm bani. Apostolul Pavel, ca o subliniere a apelurilor sale călduroase, spunea: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9:27). Clipele pe care le trăim acum

reprezintă unica noastră posibilitate de pregătire pentru cer. Domnul ne-a ales să fim ai Lui. Noi nu putem fi neutri. Suntem ai Lui sau suntem de partea cea rea. Azi e unica noastră șansă. El ne poartă pe inima Sa, ca slujitor al locului Preasfânt. Toți am primit lumina despre acest adevăr. Prin cuvintele, prin comportarea noastră în Biserică și în afară, prin mâncarea noastră, prin îmbrăcămintea noastră, prin orice alt amănunt al vieții noastre, ne-am obligat să descoperim acest adevăr.

Planul de mântuire nu s-a terminat la Golgota. „Mijlocirea lui Hristos în favoarea omului, din Sanctuarul de sus, este tot atât de importantă, pentru Planul de Mântuire, ca moartea Sa pe cruce. Prin moartea Sa, El a început acea lucrare, pe care, după înviere, S-a înălțat să o desăvârșească în ceruri. Trebuie să intrăm prin credință dincolo de perdea, „unde Isus a intrat pentru noi ca înaintemergător” (Evrei 6:20).” (*Marea luptă*, pg. 489).

Ne aflăm la sfârșitul misiunii Sale. El a slujit în Sanctuarul din cer în prima încăpere, până în

1844. „Trăim acum în ziua cea mare de ispășire. ... toți aceia care vor ca numele lor să rămână în cartea vieții trebuie ca acum, în puținele zile de har care au mai rămas, să-și umilească sufletele înaintea lui Dumnezeu prin întristarea pentru păcat și prin pocăință adevărată.” (*Marea luptă*, pg. 490).

„Aceia care vor să se împărtășească de meritele mijlocirii Sale nu trebuie să îngăduie nimănui să se amestece în datoria lor față de o sfințenie desăvârșită, în temere de Dumnezeu. Ceasurile prețioase, în loc să fie dedicate plăcerii, expunerii sau căutării de câștiguri, ar trebui devotate studiului cu rugăciune stăruitoare a Cuvântului Adevărului.” (*Marea luptă*, pg. 489).

Cine sau ce ar putea să ne împiedice de la datoria noastră față de acea sfințenie desăvârșită? Cine ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu?

„Satan duce pe oameni la scepticism, făcându-i să-și piardă încrederea în Dumnezeu și să se despartă de iubirea Lui; el îi ispitește să calce Legea Sa și apoi îi pretinde ca fiind robii lui și contestă dreptul Dom-

nului Hristos de a-i smulge din mâinile sale. El știe că cei care caută la Dumnezeu cu stăruință iertare și har le vor obține; de aceea, le prezintă păcatele pentru a-i descuraja.” (5 T. pg. 470, 471). El mizează pe descurajare... Așa a procedat cu ucenicii... Așa a procedat cu cei credincioși la începutul soliei advente... Mii de creștini au părăsit rândurile când Domnul nu a venit atunci când L-au așteptat... Astăzi sunt mii de motive de descurajare. Mulți și-au pierdut încrederea în Domnul și părăsesc rândurile bisericii, alții se acomodează obiceiurilor lumii, iar străjerii sunt ispitiți să-și părăsească posturile pentru avantaje mai strălucite, iar cei care au rămas, să îndulcească soliile pentru a nu fi respinși de iubitorii de comoditate.

Dragi frați și prieteni, Domnul Isus întâmpina pe vrăjmaș cu un argument care nu poate fi contestat de nimic în univers. Chiar dacă am păcătuit, „avem la Tatăl un Mijlocitor”. Trăim un timp foarte solemn. „Toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată”... Să nu mergem acolo fără Marele nostru Avocat. Singuri suntem pierduți. Doar El, prin argumentul puternic al sângelui Său vărsat, poate respinge acuzațiile ce ni se aduc. „Doar acei care se sprijină prin credință pe meritele Sale, vor primi asigurarea plină de mângâiere a ștergerii și îndepărtării păcatelor...” (5 T. pg. 471). Chiar dacă suntem puțini, chiar dacă majoritatea ne vor părăsi, chiar dacă încercarea este grea, să rămânem tari și uniți în trăirea și vestirea „punctului cel mai important” al mesajului Evangheliei veșnice.

Ce înseamnă să ne umilim sufletele? În Vechiul Testament, în cartea Genezei, Dumnezeu îi cere lui Iacov să plece de la Sihem și să locuiască la Betel, unde să ridice un altar pentru închinare. Pentru a fi sigur că Dumnezeu va merge cu el, Iacov a cerut casei sale și tuturor celor ce erau cu el să scoată dumnezeii străini din mijlocul lor. După ce Iacov a îngropat toate bijuteriile, simboluri ale dumnezeilor străini, pe care le purtau membrii familiei lui „groaza lui

Dumnezeu s-a răspândit printre cetățile care-i înconjurau...” (Geneza 35:2-5).

Unii dintre noi poate că nu avem bijuterii (dacă avem, singura soluție este să fie îngropate fără întârziere), însă foarte mulți fac mari eforturi și dau mulți bani pentru a împodobi trupurile, se privesc apoi în oglindă, își schimbă cât mai des imaginea de profil pe rețelele de socializare și așteaptă satisfacți când apar în dreptul lor sute de like-uri. Petrec multe ore în fața calculatorului, dar nu au timp să meargă la ora de rugăciune sau să răspundă la apelul pentru lucrarea misionară. Mulți ignoră reforma sanitară. Privind prin credință dincolo de perdeaua Sanctuarului ceresc reacția fără echivoc va fi că mândria noastră o vom arunca în pulbere și atunci vom avea asigurată protecția lui Dumnezeu în criza care vine. „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.

Să ne apropiem, dar, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.” (Evrei 4:15, 16).

Doar uniți și smeriți, încrezându-ne doar în brațul protector al Domnului Isus, îmbrăcați în haina neprihănirii Sale, vom rămâne tari și neclintiți, până la revenirea Sa în glorie. Amin.

În comuniune cu Tatăl Ceresc

Daniela Picu

Nu poate exista relație fără comuniune. Chiar și acolo unde comunicarea directă nu este posibilă, comuniunea este indispensabilă, ea reprezentând legătura puternică ce păstrează în unire părțile ce-și propun să intre și să rămână într-o relație.

Intenția lui Dumnezeu, cu ocazia creării omului, nu a fost ca să-i dea viață și apoi să-l abandoneze pe planeta Pământ, urmând să-l viziteze doar ocazional. Creatorul a prevăzut să păstreze o comuniune permanentă cu oamenii, care urma să fie păstrată prin petrecerea împreună a unui timp considerabil.

Rămânerea în comuniune cu o persoană este urmărită atâta timp cât relația este una plăcută. În momentul în care există ceva care afectează relația, cel puțin una din părți începe să evite comuniunea. Acest aspect poate fi demonstrat prin experiența primilor noștri părinți, înainte și după păcătuire.

„În starea sa de nevinovăție, omul trăia într-o fericită comuniune cu Dumnezeu... Dar după păcătuirea sa, el n-a mai putut găsi deloc bucurie în sfințenie și, ca urmare, a căutat să se ascundă de

prezența lui Dumnezeu. Aceasta este încă starea inimii nerenăscute. O astfel de inimă nu este în armonie cu Dumnezeu, și, deci, nu găsește nici o bucurie în comuniunea cu El.” (C.C.H., cap. 1).

Putem verifica natura relației noastre cu Dumnezeu, în funcție de bucuria sau disconfortul pe care le simțim în comuniunea cu El. Ne place să fim în legătură cu Dumnezeu? Cât de mult? Cât timp ne simțim bine în astfel de stare?

Există persoane care, deși nu simt nevoia unei legături permanente cu Tatăl Ceresc, nu se consideră deficitari din punct de vedere spiritual. Ei nu înțeleg de ce ar trebui ca permanent să menții comuniunea. Treptat ei ajung să fie complet străini față de Dumnezeu, așa cum partenerii unui cuplu, depărtându-se treptat și imperceptibil unul față de altul, ajung să se înstrăineze experimentând așa numită „singurătate în doi”.

De ce trebuie menținută comuniunea cu Dumnezeu? se întreabă mulți. De ce să-I spunem nevoile noastre, din moment ce El le cunoaște îndeaproape și știe exact ce ne trebuie?

Rolul rugăciunii

Rugăciunea reprezintă mijlocul prin care intrăm în legătură cu cerul. Peste prăpastia produsă prin păcat, care separa pământul de Cer, Domnul Hristos a făcut un pod, refăcând legătura noastră cu Dumnezeu. „Până acum n-ați cerut nimic în numele Meu”, spunea El. „Dar acum orice veți cere în numele Meu, veți primi”.

Există mai multe motive pentru care avem nevoie de rugăciune:

- Unul ar fi acela că trăim într-o lume a cărei guvernare este discutabilă, Satan pretinzând încă stăpânire asupra ei. El se află pe pământ și, chiar dacă a fost învins la moartea Domnului Hristos, își etalează încă ofertele în fața locuitorilor pământului, încercând să înșele cât mai mulți. Și dacă situația lui Satan este definită în fața Universului, poziția noastră urmează să fie stabilită acum, în funcție de dorința noastră. Satan este învins, totuși noi putem să devenim aliații săi. Și lucrul acesta poate avea loc, nu neapărat declarându-ne pe față de partea sa, ci și prin simpla neglijare a unei comuniuni cu Dumnezeu.

„Motivul pentru care atât de mulți sunt lăsați la voia lor în fața ispitei este că ei nu-L pun întotdeauna pe Domnul în față. Atunci când lăsăm să fie întreruptă comuniunea noastră cu Dumnezeu, apărarea noastră se duce. Toate bunele scopuri și intenții nu vă vor face apți să rezistați ispitei. Trebuie să fiți femei și bărbați ai rugăciunii. Cererile voastre nu trebuie să fie slabe, rare și intermitente, ci stăruitoare, perseverente și constante. Nu este întotdeauna nevoie să vă plecați pe genunchi pentru a vă ruga. Cultivați obiceiul de a vorbi cu Mântuitorul când sunteți singuri, când vă plimbați și când sunteți prinși în munca zilnică. Inima voastră să fie permanent înălțată în cereri tăcute pentru ajutor, pentru lumină, putere și cunoștință. Fiecare respirație a voastră să fie o rugăciune.” (D.V., cap. *Privilegiul*).

Biblia ne oferă multe exemple de bărbați care, deși au avut o legătură strânsă cu Dumnezeu și pot fi considerați bărbați ai rugăciunii, au avut momente în care s-au crezut în siguranță și au căzut.

„Marea biruință pe care Dumnezeu o câștigase pentru ei (prin cucerirea Ierihonului) îi făcuse pe izraeliți să fie plini de încredere în ei

înșiși. Pentru că li se făgăduise țara Canaanului, se simțeau siguri și nu recunoșteau că numai ajutorul divin putea să le dea izbândă. Înсуși Iosua a făcut planurile de cucerire a cetății Ai, fără să caute sfat de la Dumnezeu.” (*Patriarhi și profeți*, cap. 45).

Exemplele pot continua amintindu-i pe Solomon, Ghedeon, David, ucenicii și alții.

- Un alt motiv pentru care rugăciunea este indispensabilă, este acela că doar prin intermediiul ei putem crește spiritual și dobândi biruința. Dacă lipsa rugăciunii ne așază pe un teren greșit, practicarea ei înseamnă siguranță. „Pe genunchi creștinul obține putere spre a rezista ispitei”. (4 T. cap. *Iubirea de lume*).

Deși era Fiul lui Dumnezeu, Domnul Hristos nu a neglijat momentele de rugăciune, El aflându-Se permanent în comuniune cu Tatăl Său ceresc. Rezultatele au fost vizibile și ele nu vor întârzia să apară, ori de câte ori exemplul Său va fi urmat.

„În orele de rugăciune solitară, Isus a primit în timpul vieții Sale pământești înțelepciune și putere. Tinerii să urmeze exemplul Său și să găsească dimineața și la apus un timp liniștit pentru comuniune cu Tatăl lor din ceruri. Iar în cursul întregii zile să-și înalțe inimile către Dumnezeu.” (*Educație*, cap. *Formarea caracterului*).

„Prin comuniunea noastră cu Hristos, rămânând în El zi de zi și ceas de ceas, numai așa vom putea crește în har. El este nu numai Autorul, dar și Desăvârșitorul credinței noastre. Hristos trebuie să fie Cel dintâi, Cel de pe urmă și întotdeauna.” (C.C.H. cap. 8).

Cum vă imaginați o viață de rugăciune? Adesea suntem mulțumiți dacă dedicăm lui Dumnezeu câteva momente la altarul de dimineață și tot atâtea la cel de seară. Simțim totuși că altarul din familie reprezintă o comuniune personală cu Dumnezeu? În cazul persoanelor singure, răspunsul poate fi unul pozitiv. Când este vorba însă de familie, aceste momente reprezintă comuniunea familiei cu Dumnezeu. Nevoile noastre ca grup sunt prezentate Tatălui ceresc împreună cu mulțumirile; exprimate de o singură persoană, în numele întregii familii, sunt trimise verbal Părintelui nostru.

Avem nevoie însă de comuniune personală. Există aspecte ale vieții noastre pe care numai lui

Dumnezeu i le putem spune. Doar El este Cel în măsură să știe ispitele cu care ne confruntăm și dorințele nerostite ale inimii noastre. Noi nu suntem mântuiți în grup, chiar dacă în această lume facem parte dintr-un grup social. Fără a nesocoti câtuși de puțin atașamentul față de grupul căruia aparținem, legătura noastră cu Dumnezeu este una individuală.

„Pentru a avea o viață spirituală și putere morală, trebuie să avem o continuă și personală legătură cu Tatăl nostru ceresc. Inimile noastre pot fi atrase spre El; putem medita la lucrările Sale, la mila Sa, la binecuvântările Sale; dar toate acestea nu înseamnă a avea comuniune cu Dumnezeu în adevăratul sens al cuvântului. Pentru a avea comuniune cu Dumnezeu, noi trebuie să avem să-I spunem ceva cu privire la viața noastră de fiecare zi.

Rugăciunea este deschiderea inimii noastre lui Dumnezeu, ca unui prieten.” (C.C.H. cap. 11).

O comuniune permanentă cu Dumnezeu nu ne va separa de cei care au aceleași idealuri ca și noi. În timp ce păstrăm legătura cu Tatăl nostru ceresc, ne vom simți atrași de copiii Săi din lume care au preocupări comune cu cele ale noastre. Din păcate există astăzi, mai mult ca oricând înainte, tendința de a ne izola de frații din biserică, considerând timpul petrecut în familie benefic în comparație cu participarea la orele de închinare. Practica aceasta este însă una greșită.

„Trebuie să depui orice efort spre a păstra deschisă comuniunea dintre Domnul Hristos și ființa ta. Caută să folosești orice ocazie de rugăciune, oriunde ți s-ar oferi ea. Aceia care caută cu adevărat comuniunea cu Dumnezeu vor fi văzuți în adunările de rugăciune, îndeplinindu-și cu credincioșie datoria, fiind plini de zel și dornici să culeagă toate binecuvântările care le sunt oferite. Ei vor folosi orice ocazie pe care o au spre a se așeza în acel loc în care pot primi razele luminii cerești.” (C.C.H., cap. 10).

- Rugăciunea ne schimbă percepția despre ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Nu vi s-a întâmplat să vă simțiți foarte corecți într-o anumită problemă și după multă rugăciune, meditație sau studiu să începeți treptat să vă dați seama că lucrurile nu stau chiar așa?

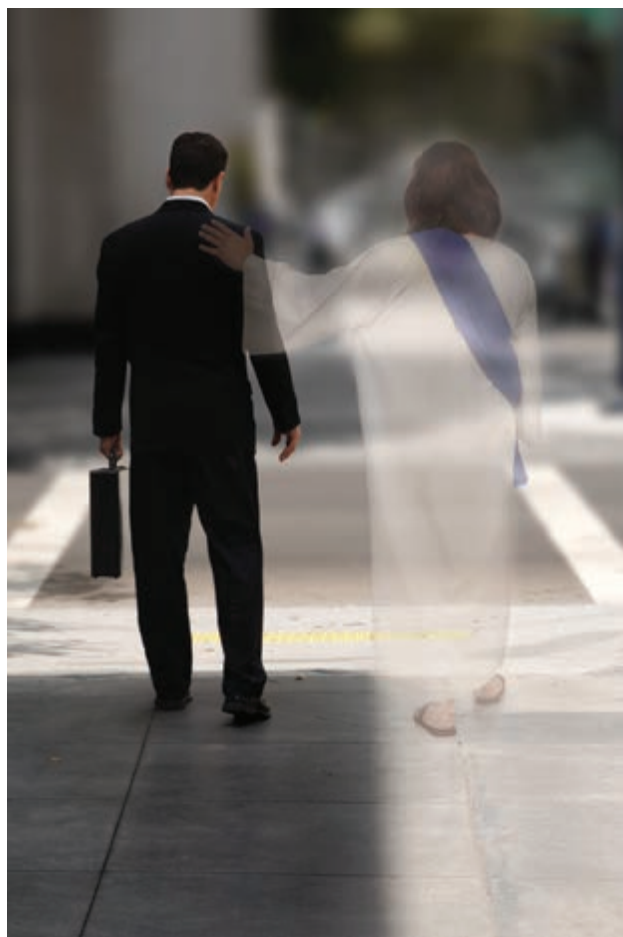
A fi în comuniune cu Dumnezeu, chiar dacă lucrul acesta se face cu precădere prin rugăciune, în-

seamnă mai mult decât să-I faci lui Dumnezeu o listă cu nevoile tale. Este nevoie să rămânem plecați înaintea Sa, așteptând să vedem ce ne spune Dumnezeu.

„Mulți, chiar în clipele lor de închinare, nu reușesc să primească binecuvântarea unei adevărate comuniuni cu Dumnezeu. Sunt într-o grabă prea mare. Cu pași grăbiți, încearcă să intre în cercul prezenței iubitoare a lui Hristos, zăbovind poate o clipă în atmosfera sacră, neașteptând însă să primească sfat. Nu pot rămâne cu Învățătorul divin din lipsă de timp. Cu poverile lor, se întorc la muncă.

Acești oameni muncitori nu vor putea dobândi niciodată cel mai înalt succes până nu învață care este secretul puterii. Trebuie să-și facă timp pentru a gândi, a se ruga, a aștepta ca Dumnezeu să le reînnoiască puterea fizică, mentală și spirituală. Ei au nevoie de influența înălțătoare a Duhului Său...

Nevoia noastră nu este aceea de a ne opri o clipă în prezența Sa, ci de a avea un contact personal cu Hristos, de a ne așeza și a fi în tovărășia Sa.” (Educația, cap. Formarea caracterului).

Întârzierea răspunsului nu înseamnă refuzul lui Dumnezeu de a soluționa problema noastră. Imediat ce l-am făcut cunoscută situația cu care ne confruntăm, El este gata să ne răspundă, dar s-ar putea ca noi să nu fim pregătiți pentru primirea răspunsului. Biblia ne oferă exemple în care oameni de credință, oameni ai rugăciunii, au avut de așteptat până la primirea unui răspuns. Uneori Satan însuși a stat împotriva, așa cum a fost cazul profetului Daniel (Daniel 10:13). Credeți că Dumnezeu nu putea trece peste pretențiile nefondate ale vrăjmașului? Nu. Chiar nu putea trece. Dreptatea Sa nu-I permite să acționeze, înainte de a-i demonstra că ceea ce face este corect.

Există și situații în care întârzierea urmărește pregătirea persoanei pentru primirea răspunsului. Acesta a fost cazul lui Ilie. Dacă el ar fi primit un răspuns imediat, avea motive să se considere capabil a deschide cerul „la cuvântul său”. Deja prezicea sa cu privire la seceta de trei ani și jumătate se împlinise întocmai, rugăciunea pentru acceptarea jertfei primise un răspuns imediat, iar acum... „De șase ori s-a rugat el serios la Dumnezeu și totuși nu i s-a arătat nici un semn că rugăciunea lui a fost ascultată; atunci cu o credință și mai hotărâtă, el și-a înălțat cererea sa către tronul harului. Dacă, după a șasea încercare s-ar fi descurajat și ar fi încetat să se mai roage, atunci rugăciunea lui nu ar fi primit nici un răspuns... Dar profetul nu s-a descurajat. El a continuat să-și examineze viața și să vadă unde a neglijat să dea mărire lui Dumnezeu; și-a mărturisit păcatele și a căutat să-și amărase sufletul înaintea lui Dumnezeu în timp ce aștepta un semn că rugăciunea i-a fost ascultată. Cercetându-și inima el s-a simțit din ce în ce tot mai mic în ochii lui proprii și înaintea lui Dumnezeu. El și-a dat seama că nu este nimic și că Dumnezeu este totul: iar când a ajuns la punctul lepădării de sine și s-a prins în totul de Mântuitorul, ca fiind singura lui tărie și neprihănire, atunci i-a venit răspunsul.” (*Review and Herald*, 26 mai 1891).

Ilie avea nevoie de o cercetare a inimii. Oare noi nu avem aceeași nevoie? Dacă l-am ruga pe Dumnezeu să ne vină în ajutor și El ne-ar răspunde în momentul următor, am putea numi aceasta experiență? Nu ne-am gândi la un moment dat că

avem vreun drept? N-am concluziona că Dumnezeu își respectă „contractul” necondiționat, așa cum a promis?

Rugăciunea are rolul să ne schimbe. Ea ne așază în comuniune cu Dumnezeu nu doar ca El să afle dorințele noastre, ci și ca noi să le aflăm pe ale Sale.

„Rugăciunea este deschiderea inimii noastre lui Dumnezeu, ca unui prieten. Aceasta nu pentru că este necesar să informăm pe Dumnezeu cu privire la persoana noastră, cine suntem noi, ci pentru ca noi să putem fi capabili să-L primim. Rugăciunea nu coboară pe Dumnezeu la noi, ci ne înalță pe noi la El.” (*C.C.H.* cap. 11).

- Un alt motiv pentru care rugăciunea este esențială experienței creștine ar fi acela că Universul are nevoie să știe dorința noastră. Dumnezeu cunoaște, într-adevăr, chiar și gândurile nerostite, totuși El trebuie să se justifice în fața îngerilor ale căror semne de întrebare nu au primit, poate, un răspuns, după revolta lui Satan. Și aceștia trebuie să înțeleagă că într-adevăr ne dorim un lucru.

„Sunt anumite condiții de îndeplinit, în baza cărora noi putem aștepta ca Dumnezeu să asculte și să răspundă rugăciunilor noastre. Prima din aceste condiții este aceea ca noi să simțim nevoia după ajutorul Său.” (*C.C.H.*, cap. 10).

Experiența lui Iov este edificatoare în acest sens. A fost nevoie ca Dumnezeu să demonstreze lui Satan că Iov este și va rămâne de partea Sa, în orice împrejurare a vieții.

Nu suntem chemați să fim cobai în Univers, dar poziția noastră trebuie să fie stabilită în mod clar, pentru a nu exista nici un dubiu, astfel încât Dumnezeu să nu fie acuzat că ne duce cu forța într-un loc pe care nu ni-l dorim.

În momentul când ne exprimăm clar intențiile, dorințele, aspirațiile, El vine în ajutor și ne călăuzește spre acel ideal.

Să-I mulțumim pentru privilegiul de a putea fi în permanentă comuniune cu El și să profităm de acest drept acordat. Iar atunci când vom fi în Împărăția Sa, nu vom avea nevoie de acomodare, pentru că relația noastră cu Tatăl nostru Ceresc va fi una deja stabilită, noi simțindu-ne bine să trăim, încă din această lume, în strânsă comuniune cu El.

Binecuvântarea generozității

*O compilație din Biblie
și Spiritul Profetic, cu comentarii de D. P. Silva*

Cunoscând așteptările pe care Dumnezeu le are de la copiii săi, creștinul este tentat să se preocupe de starea sa, încercând să aprecieze dacă felul său de a fi este sau nu aprobat de Dumnezeu. Faptul acesta nu este rău în sine, totuși el poate conduce la două extreme, la fel de grave, atât una, cât și cealaltă.

Dacă tu, iubite cititor, te bucuri deja de binecuvântarea venită în urma restituirii către Dumnezeu a zecimii, te felicităm. Analizează cu atenție promisiunea lui Dumnezeu către cei ce sunt generoși în restituirea zecimii și a darurilor de bună voie: „Aduceți însă toate zeciuielile în vistierie, ca să fie hrană în Casa Mea. Puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul Oștirilor, și veți vedea dacă nu voi deschide pentru voi stăvilarele cerurilor și dacă nu voi turna peste voi binecuvântare până nu veți mai avea loc unde s-o țineți! O

voi mostra pentru voi pe cea care devorează, ca să nu mai distrugă recolta pământului vostru, iar vița din câmpiile voastre nu va mai fi neroditoare, zice Domnul Oștirilor.” (Maleahi 3:10, 11).

Biblia vorbește despre două feluri de zecime, prima și a doua zecime:

Referitor la prima zecime, este scris: „Leviților le-am dat fiecare zeciuială din Israel ca o moștenire pentru slujirea pe care o fac, slujirea de la Cortul Întâlnirii.” (Numeri 18:21). Conform acestei instrucțiuni divine, prima zecime este destinată pentru susținerea leviților, adică, a celor care se îngrijeau de lucrarea sanctuarului.

Observați, acum, menționarea unei alte zecimi, cunoscută ca „a doua zecime”: „Să pui deoparte a zecea parte din tot ce-ți va produce sămânța, din tot ce-ți va da pământul în fiecare an. Să mănânci zeciuiala din grânele, din mustul și din uleiul tău, întâii născuți din cireada și turma ta,

în prezența Domnului, Dumnezeuul tău, în locul pe care-L va alege ca să Își așeze Numele acolo, ca să înveți să te temi întotdeauna de El... Atunci să vină levitul (care nu are teritoriu sau moștenire în popor), străinul, orfanul și văduva din cetățile tale și să mănânce și să se sature, pentru ca Domnul, Dumnezeuul tău, să te binecuvânteze în toate lucrările pe care le vei face cu mâinile tale.” (Deuteronom 14:22, 23, 29).

Observați diferența? Zecimea menționată în Numeri 18 trebuie dată levitului „pentru slujirea pe care o fac”. Cu alte cuvinte, prima zecime era dedicată exclusiv pentru menținerea lucrării sfinte îndeplinite de leviți. Astăzi, trebuie ca prima zecime să fie dedicată exclusiv pentru întreținerea predicatorilor și lucrătorilor biblici care lucrează pentru sanctuarul Domnului.

Zecimea la care se face referire în Deuteronom 14 era de asemenea dedicată Domnului, însă era folosită diferit: „Să mănânci zeciuiala din grânele, din mustul și din uleiul tău, întâii născuți din cireada și turma ta.” Închinătorul însuși putea să „mănânce” a doua zecime „în prezența Domnului”, în locul de închinare. Mai mult, a doua zecime trebuia să fie folosită ca o jertfă de sprijin social

în favoarea levitului, a străinului, a orfanului, a văduvei „care sunt înăuntrul porților tale și să se sature.” Și care urma să fie binecuvântarea dată dăruitorului? „Ca Domnul Dumnezeuul tău să te binecuvânteze în toată lucrarea mâinilor tale, pe care o faci.”

În al treilea an, a doua zecime era dedicată exclusiv pentru scopuri sociale: „Când vei termina de luat a zecea parte din toate roadele tale din anul al treilea, anul zeciuiei, s-o dai levitului, străinului, orfanului și văduvei; ei să mănânce și să se sature în cetatea ta” (Deuteronom 26:12, sublinierea adăugată).

În cei doi ani anteriori zecimea trebuia să fie folosită de închinător în locul de închinare, și de asemenea să fie oferită levitului și săracului. În al treilea an, ea trebuia dată levitului și săracului.

„Pentru a promova adunarea poporului pentru servicii religioase, precum și pentru a se îngriji de săraci, se cerea o a doua zecime din tot venitul. Referitor la prima zecime, Domnul declarase: „Am dat copiilor lui Levi toată zecimea din Israel” (Numeri 18:21). Dar referitor la a doua zecime El a poruncit: „Să mănânci zeciuiala din grânele, din mustul și din uleiul tău, întâii născuți din cireada și

turma ta, în prezența Domnului, Dumnezeuul tău, în locul pe care-L va alege ca să Își așeze Numele acolo, ca să înveți să te temi întotdeauna de El' (Deuteronom 14:23, 29; 16:11-14). Această zecime, sau echivalentul ei în bani trebuia să fie adusă la locul unde era întemeiat sanctuarul. După ce aduceau o jertfă de mulțumire lui Dumnezeu, și o parte specificată preotului, dăruitorii trebuia să folosească ceea ce rămânea pentru o sărbătoare religioasă la care levitul, străinul, orfanul și văduva trebuiau să participe. Astfel se luau măsuri pentru jertfele de mulțumire și sărbătorile anuale, și oamenii erau atrași spre societatea preoților și leviților, ca să primească instruire și încurajare în serviciul Domnului.

În fiecare al treilea an, totuși, această a doua zecime trebuia să fie folosită acasă, pentru susținerea levitului și săracului, după cum spusese Moise, „Ca ei să mănânce înăuntrul porților tale, și să fie sătui” (Deuteronom 26:12). Această zecime urma să ofere un fond pentru a fi utilizat pentru binefacere și ospitalitate.”¹

Conform Spiritului Profetic, a doua zecime trebuia de asemenea să fie folosită pentru construirea templelor și a altor locuri dedicate lucrării lui Dumnezeu. Observați această declarație inspirată:

„Lucrătorii noștri din Australasia au răspuns cu voioșie și din inimă. A doua zecime a fost pusă deoparte pentru a mări fondurile pentru construcție. Multe daruri sub forma banilor, a muncii, și a materialului, reprezentând tăgăduire de sine nespuse, au fost făcute. Cei care erau în legătură strânsă cu supravegherea lucrării—prezbiterul Burden și familia sa, Dr. Merritt H. Kellogg, doctorii Kress și alții—au făcut sacrificii personale, lucrând neegoist și neobosit pentru a încheia structura. În momentele când cei responsabili ajungeau la capătul priceperii lor de unde să obțină mijloacele necesare pentru înaintarea lucrării, Domnul mișca pe cineva să facă un împrumut instituției, uneori fără dobândă, și uneori cu o dobândă foarte mică. Mult încurajați, lucrătorii perseverau, jertfindu-și economiile, și străduindu-se să pregătească clădirea pentru a fi ocupată. Domnul a binecuvântat din abundență eforturile lor credincioase, și le-a dat o experiență prețioasă.

În ciuda amânărilor și piedicilor întristătoare, voia și calea lui Dumnezeu a fost urmată în încheierea clădirii. Serviciul de inaugurare și deschiderea oficială au avut loc pe 1 ianuarie 1903.”²

Cum ar fi să ne putem bucura de binecuvântarea celei de a doua zecimi? Cum ar fi să începem această experiență luna următoare?

În cazul israeliților zecimile erau restituite după recoltă. În cazul nostru, zecimile, darurile noastre de bună voie și pârga noastră ar trebui să fie duse în vistierie după ce ne primim salariile, în fiecare lună, sau săptămânal.

„Consacrarea pentru Dumnezeu a unei zecimi din tot câștigul, fie al livezii sau al câmpului, al turmelor și cirezilor, sau al muncii creierului sau mâinii, devotarea unei a doua zecimi pentru alinarea săracilor și alte scopuri generoase, tindea să mențină proaspăr în fața poporului adevărul că Dumnezeu este proprietarul a toate, și al ocaziei lor de a fi canale ale binecuvântărilor Sale. Era un antrenament adaptat să ucidă tot egoismul îngust, și să cultive un caracter nobil, mare.”³

„Va exista un belșug de locuri în care să se folosească a doua zecime pentru a face lucrare misionară serioasă în câmpuri noi.”⁴

„Contribuțiile cerute de la evrei pentru scopuri religioase și caritabile se ridicau bine la un sfert din venitul lor. O taxă atât de mare asupra resurselor poporului ar trezi așteptarea ca ei să fie reduși la sărăcie; însă, din contră, respectarea cu credincioșie a acestor reglementări a fost una dintre condițiile prosperității lor.”⁵

Articol compilat de D. P. Silva, publicat în *Reformation Herald*, Nr. 4/2014, pg. 28, cu Titlul original „*The Blessing of Liberality*”.

Referințe:

- ¹ *Patriarhi și profeți*, pg. 530 engl. (rom. cap. 51, „Grija lui Dumnezeu pentru cei săraci”).
- ² *Needs*, 4 iulie 1903.
- ³ *Educația*, pg. 44 (engl.) (rom. cap. 5, „Educația lui Israel”).
- ⁴ *Manuscript Releases*, vol. 7, pg. 139.
- ⁵ *Patriarhi și profeți*, pg. 527 (engl.) (rom. cap. 50, „Zecimi și daruri”).

„**R**idică-ți ochii și privește pe cei ce vin de la miazănoapte. Unde este turma care-ți fusese dată, frumoasa ta turma?” (Ieremia 13:20 engl. KJV).

Este Sabat dimineața, iar în căminul unei familii, care timp de mulți ani, prin harul Domnului, a frecventat biserica împreună cu copiii lor, acum adolescenți, au loc activitățile obișnuite din Sabat.

Acești părinți sunt mulțumiți și destul de fericiți pentru că și-au crescut copiii în căile

Copiii sunt activi la Școala de Sabat, se implică activ în Sabat după-amiaza la întâlnirile tinerilor. Unul dintre ei este dirijorul corului, și are un cvartet de coarde. Este o bucurie ce poate fi exprimată doar înălțându-ți vocea în laudă către Tatăl nostru ceresc. Când vine timpul de a pleca spre biserică, unul dintre fii, care încă nu este gata, spune: „Tată, nu mai vreau să merg la biserică.” Ini-ma tatălui se strânge; nu mai are cuvinte. „De ce, fiule, de ce?” „Am multe motive, nu îți pot spune acum,” vine răspunsul. Din acel moment lucrurile sunt diferite. Dragostea mai este încă, e chiar mai

„Frumoasa ta turmă”

O compilație din Biblie și Spiritul profetic, cu comentarii de B. Jacksic

Domnului. I-au învățat că Isus Și-a dat viața ca ei să poată avea viața veșnică. I-au învățat principii creștine și sunt fericiți să vadă roadele muncii lor. La școală nu au primit nimic altceva decât laude pentru copiii lor. „Sunt un exemplu pentru alți studenți,” „au principii creștine,” „suntem mândri de ei,” și „ne-am dori să avem mai mulți studenți ca ei” este ceea ce au auzit continuu părinții de la membrii facultății și de la personalul administrativ al instituțiilor educaționale pe care le-au frecventat copiii lor.

mare, dar este și tristețe, și rugăciuni serioase, mai multe decât oricând înainte.

Tot cerul tace. Îngerii își depun harfele și încep să plângă. Un tânăr a ieșit din biserică, poate pentru a nu se mai întoarce niciodată. Mai târziu, într-un grup din biserică, sunt unii care își exprimă părerile: „Nu era unit cu Hristos”, spune unul.

„Da, am știut întotdeauna că ceva era putred cu el,” spune un altul.

Alții adaugă pe lângă acestea că el era „lumesc, rebel, și nu accepta povață; dorea să fie totul după mintea lui.” Alții sugerează alte motive: a părăsit biserica pentru că nu era convertit, părinții lui au greșit, ... și presupusele „soluții” par fără sfârșit. Între timp părinții își cercetează inimile în durere adâncă și se roagă: „Doamne, unde am greșit?”

Fiul nostru era atât de atent, întotdeauna ascultător, excelent în lucrul său—ce a fost greșit?”

În timpul lucrării mele de opt ani dedicate în mod special tinerilor, Domnul m-a învățat multe lecții de valoare, care m-au ajutat

să înțeleg mai bine nevoile, aspirațiile, ispitele, și inimile tinerilor.

Trebuie să fim conștienți că Satan dorește tineretul nostru. De ce? „Fiți treji și vegheați, pentru că potrivnicul vostru diavolul dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8).

„Am văzut că Satan este un vrăjmaș vigilant, absorbit de scopul de a-i conduce pe tineri spre un curs de acțiune

în totul contrar celui pe care l-ar aproba Dumnezeu. El știe bine că nu există nici o altă clasă care poate să facă la fel de mult bine ca tinerii și tinerele care s-au consacrat lui Dumnezeu. Tinerii, dacă ar sta pe poziție, ar putea avea o influență puternică. Predicatorii, sau membrii laici înaintați în vârstă nu pot avea nici jumătate din influența, pe care o au asupra tinerilor cu care se asociază, tinerii devotați lui Dumnezeu.”¹

Suntem noi răspunzători de tinerii pierduți?

Legile din majoritatea țărilor cer dovezi că cineva a contribuit la o problemă pentru a-l declara vinovat. Logica este că deși pot fi câțiva factori care înconjoară fiecare caz, contribuția ta poate să fi fost factorul semnificativ care a condus la o conectare a lor.

Aceasta pare să fie similar cu modul în care noi toți vom fi judecați de Cel care cunoaște totul.

„Nu provocați tinerii la mânie. Nu stârniți în ei, prin acuzații nedrepte și tratament aspru, impulsul de a acționa pripit. Adesea cei care ar trebui să știe

cum să se poarte cu tinerii îi împing departe de Dumnezeu prin cuvintele și acțiunile lor nechibzuite. Dumnezeu înregistrează acest tratament acordat tinerilor ca un păcat împotriva Sa Însuși. Tratați-i pe cei ispitiți într-un mod care îi va atrage spre voi ca spre un prieten care nu îi va judeca greșit sau răni.”²

„Amintiți-vă că dacă prin folosirea neînțeleaptă a condeiului vostru închideți ușa chiar și numai unui suflet, vă veți afla față în față cu acel suflet la judecată.”³

Trebuie să așteptăm perfecțiune de la tinerii noștri?

„Trebuie să ne așteptăm să întâlnim și să răbdăm mari imperfecțiuni în cei care sunt tineri și fără experiență. Hristos ne-a poruncit să încercăm să îi restaurăm în spiritul blândității, și El ne consideră răspunzători dacă urmăm un curs care îi va împinge la descurajare, disperare și ruină.”⁴

Cauze frecvente ale declinului spiritual la tineri

Dragoste neîmplinită — Slujirea la doi prieteni lumești.

Neîmplinire — Lipsa dragostei și a sprijinului.

Conducerea greșită — Prea puțină/prea multă încredere și restricție.

Roluri-model insatisfăcătoare — Părinți, camarazi și predicatori.

Dragoste împărțită

Puțini tineri au o imagine negativă despre Isus atunci când părăsesc biserica. În mod tipic, El încă este considerat un Mântuitor iubitor sau cel puțin subiectul unei expresii de iubire. În general, tinerii nu încetează să Îl iubească pe Isus. Ei pur și simplu iubesc și cred în alte lucruri mai mult, la fel cum și Eva a crezut mai mult șarpele decât L-a crezut pe Dumnezeu. Întrucât Isus nu își impune nimănui dragostea, este ușor să Îl pierdem treptat din vedere, pe măsură ce devenim absorbiți de lucrurile pe care le are de oferit lumea. Biblia afirmă în mod clar că nu ne putem împărți dragostea:

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul, și va nesocoti pe celălalt; nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” (Matei 6:24)

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume, pofta firii, pofta ochilor, mândria vieții, nu sunt de la Tatăl, ci din lume.” (1 Ioan 2:15, 16).

Cum se dezvoltă această dragoste pentru lucrurile din lume?

Prin prietenii noastre

„Nu vă înșelați: tovarășiile rele strică obiceiurile bune” (1 Corinteni 15:33).

„S-a spus pe drept: ‘Spune-mi cu cine te împrietenești, ca să-ți spun cine ești.’ Tinerii nu realizează cât de simțitor sunt afectate atât caracterul cât și reputația lor de alegerea tovarășilor lor. O persoană caută prietenia aceluia ale cărui gusturi, obiceiuri și practici îi sunt plăcute. Cel care preferă societatea celor neștiutori și plini de vicii în locul celei a oamenilor înțelepți și buni, arată prin aceasta că propriul său caracter este deficient. Gusturile și obiceiurile sale pot fi la început cu totul diferite de gusturile și obiceiurile celor a căror societate o caută; însă pe când se amestecă cu această clasă, gândurile și sentimentele sale se schimbă; el sacrifică principiile drepte, și într-un mod neperceput, totuși inevitabil, el se scufundă la nivelul tovarășilor săi.”⁵

Neîmplinire

Tinerii care părăsesc biserica invocă adesea ca motive pentru plecarea lor următoarele:

- Singurătatea
- Lipsa de inspirație
- Conflicte teologice nerezolvate
- Critică abundentă asociată cu un nivel redus de susținere și încurajare.

În mod clar viața lor nu este împlinită în biserică. În multe cazuri părinții și membrii poartă vina pentru aceasta. Mai degrabă decât să îi iubească (prin amabilitate și fermitate) și să îi sprijine pe tineri, ei îi defaimă și îi critică.

„Profesorul poate face mult pentru a descuraja acel obicei rău, blestemul comunității, al vecinătății și al căminului—obiceiul de a ataca pe la spate, bârfa, critica lipsită de generozitate... Noi ne gândim cu oroare la canibalul care se ospătează din carnea tremurândă, caldă încă, a victimei sale; dar nu sunt oare rezultatele acestei practici mai teribile decât sunt agonia și ruina cauzate de reprezentarea greșită a motivului, ponegrirea reputației, disecarea caracterului?”⁶

(Dicționarul Webster's definește bârfa: „a spune lucruri rele sau disprețuitoare despre persoane absente”).

„Nu îi putem ajuta pe cei ce nu Îl au pe Hristos, căutându-le greșeli.”⁷

„Foarte mult s-a pierdut pentru cauza adevărului prezent printr-o lipsă de atenție față de nevoile spirituale ale tinerilor. Predicatorii evangheliei trebuie să formeze o tovarășie fericită cu tinerii din comunitățile pe care le administrează. Mulți sunt reticenți să facă aceasta, dar neglijența lor este păcat în ochii Cerului...”

De ce să nu fie considerată lucrarea pentru tinerii din hotarele noastre o lucrare misionară de cel mai înalt tip? Ea cere cel mai delicat tact, cea mai atentă considerație, cea mai serioasă rugăciune pentru înțelepciune divină. Tinerii sunt obiectele atacurilor speciale ale lui Satan; însă bunătatea, amabilitatea, și simpatia, care curg dintr-o inimă umplută cu dragostea lui Isus vor câștiga încrederea lor, și îi vor salva din multe curse ale vrăjmașului.”⁸

„Nimeni dintre cei care au de-a face cu tinerii să nu aibă o inimă de fier, ci să fie plini de afecțiune, gingași, miloși, amabili, plăcuți și sociabili; totuși trebuie să știe că e nevoie să fie date muștrări... Indulgența excesivă și severitatea necuvenită trebuie evitate în aceeași măsură. În timp ce vigilența și fermitatea sunt indispensabile, la fel sunt simpatia și gingășia... Întăriți fiecare impuls bun; încurajați fiecare acțiune nobilă.”⁹

„Copiii au nevoie de apreciere, simpatie și încurajare, însă trebuie avut grijă să nu nutrim în ei o dragoste de laude. Nu este înțelept să le dăm atenție specială, sau să repetăm în prezența lor vorbele lor de duh. Părintele sau profesorul care are în vedere adevăratul ideal de caracter și posibilitățile de realizare, nu poate cultiva sau încuraja auto-suficiența. El nu va încuraja în tineri dorința sau efortul de a-și etala abilitatea sau competența. Cel care privește mai presus de sine va fi umil; totuși va deține o demnitate care nu este făcută de rușine sau tulburată de etalare exterioară sau măreție omenească.”¹⁰

„Până și amabilitatea trebuie să aibă limitele ei. Autoritatea trebuie susținută printr-o severitate fermă, sau va fi primită de mulți cu batjocură și dispreț.”¹¹

„Iubiți prieteni tineri, care este scopul vostru în viață? Sunteți ambițioși să obțineți o educație ca într-o zi să aveți un nume și o poziție în lume? Aveți voi gânduri pe care nu îndrăzniți să le exprimați, de a putea sta într-o zi pe vârful măreției intelectuale; de a sta în consilii consultative și legislative, și de a ajuta la promulgarea legilor națiunii? Nu este nimic greșit în aspirații înalte. Fiecare dintre voi puteți să vă faceți marca voastră. Nici unul dintre voi nu trebuie să fie mulțumit cu realizări neînsemnate. Țintiți sus și nu cruțați nici un efort de a ajunge standardul.

Însă amintiți-vă că, teama de Domnul este începutul înțelepciunii, și stă la temelia adevăratei măreții. Integritatea, integritatea neabătută, este principiul pe care aveți nevoie să îl duceți cu voi în toate relațiile vieții. Echilibrați de principiul religioas, voi puteți urca la orice înălțime doriți.”¹²

„Dacă tinerii de astăzi vor să stea cum a stat Daniel, trebuie să își încordeze fiecare nerv și mușchi spiritual. Domnul nu dorește ca ei să

rămână novici. El dorește ca ei să ajungă la cea mai înaltă treaptă a scării, ca să poată pași de pe ea în Împărăția lui Dumnezeu.”¹³

„Dumnezeu cheamă tinerii și tinerele să își dezvolte în cel mai înalt grad abilitățile încredințate lor. El ar vrea ca voi să cultivați obiceiuri de hărnicie, obiceiuri de studiu, ca să puteți dezvolta talentele pe care El vi le-a dat. Dumnezeu va accepta slujirea voastră, și dezvoltarea talentelor voastre, dar El nu poate privi cu aprobare asupra unei lucrări cu jumătate de inimă, realizată pe jumătate. Fiecare domeniu al lucrării lui Dumnezeu cere cea mai înaltă dezvoltare a abilității; ea cere ca voi să faceți cerere pentru orice ajutor disponibil, ca să puteți direcționa cele mai nobile impulsuri spre propagarea adevărului.”¹⁴

Lipsa de încredere

„Tinerii trebuie să aibă sentimentul că aveți încredere în ei. Ei au un sentiment de onoare, și vor să fie respectați, și acesta este dreptul lor. Dacă elevii primesc impresia că nu pot intra sau ieși, nu pot sta la masă, sau oriunde, nici chiar în camerele lor, fără să fie supravegheați, că un ochi critic este asupra lor să îi critice și să spună mai departe, aceasta va avea influența de a-i demoraliza, și nu se vor bucura de jocul lor... Dar,

această supraveghere constantă nu este naturală și produce relele pe care încearcă să le evite. Sănătatea tinerilor cere ca ei să depună exercițiu fizic, să fie voioși, și să fie înconjurați cu o atmosferă fericită, plăcută, pentru dezvoltarea fizică a lor și pentru dezvoltarea unui caracter simetric.”¹⁵

Cât de multe restricții trebuie să aibă tinerii?

„Tinerii nu pot fi făcuți la fel de serioși și gravi ca cei în vârstă, nici copilul la fel de calculat ca bunicul. În timp ce amuzamentele păcătoase sunt condamnate, după cum trebuie să fie, lăsați ca părinții, educatorii și tutorii copiilor să le ofere în schimb plăceri nevinovate, care nu vor mânji sau corupe trăsăturile morale. Nu îi legați pe tineri cu reguli rigide și restricții care îi vor face să se simtă asupriți, pe care ei să le încalce și să alerge în pripă spre căi ale nebuliei și distrugerii. Cu o mână fermă, amabilă, plină de tact, țineți frâiele guvernării, conducând și controlând mințile și scopurile lor, totuși atât de gingaș, atât de înțelept, atât de iubitor încât ei să știe totuși că aveți în vedere cel mai mare bine al lor.”¹⁶

Exemplul bun

Studiile științifice despre comportamentul tinerilor au arătat că ei tind mai mult să imite ceea ce observă, decât să facă ceea ce li se spune. Această lege naturală L-a făcut pe Domnul nostru să pună un accent important asupra exemplului nostru.

„Spune că cei bătrâni trebuie să fie treji, vrednici de cinste, cumpătați, sănătoși în credință, în dragoste, în răbdare. Spune că femeile în vârstă trebuie să aibă o purtare cuviincioasă, să nu fie nici clevetitoare, nici dedate la vin; să învețe pe alții ce este bine, ca să învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbații și copiii; să fie cumpătate, cu viața curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaților lor, pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu.” (Tit 2:2-5)

Tinerii care pleacă numesc adesea ipocrizia ca motiv principal pentru care au devenit deziluzionați de religie. Tinerii au nevoie de exemple demne din partea părinților, a predicatorilor și a conducătorilor bisericii, pentru a contracara influența negativă a grupului de tineri de vârsta lor. Cu toate acestea, trebuie să ne amintim de asemenea să îi învățăm pe tineri să nu privească la oameni, bărbați sau femei:

„Foarte mulți dintre părinții care pretind a crede solia solemnă pentru acest timp nu și-au instruit copiii pentru Dumnezeu. Ei nu s-au stăpânit ei înșiși și au fost iritați de oricine încerca să îi tempereze. Ei nu au legat zilnic, prin credință sfântă, copiii lor de altarul Domnului. Multora dintre acești tineri li s-a permis să încalce porunca a patra, căutându-și propriile plăceri în ziua sfântă a Domnului. Ei nu au simțit mustrări de conștiință când în Sabat mergeau pe străzi spre propriul lor amuzament. Mulți merg unde le place și fac ce le place, iar părinții lor se tem atât de mult să nu le cauzeze neplăceri, încât, imitând conducerea lui Eli, ei nu pun asupra lor nici o poruncă.

Acești tineri pierd în cele din urmă tot respectul pentru Sabat și nu mai au nici o plăcere pentru întâlnirile religioase sau pentru lucrurile sacre și veșnice. Dacă părinții lor îi mustră blând, ei se apără relatând greșelile unora dintre membrii bisericii. În loc de a reduce la tăcere prima încercare de acest fel, părinții gândesc întocmai cum gândesc copiii lor; dacă cutare sau cutare ar fi perfect, copiii lor ar fi drepti. În loc de aceasta ei ar trebui să îi învețe că **păcatele altora nu sunt scuză pentru ale lor. Hristos este singurul model adevărat.** Greșelile multora nu vor scuza nici o greșeală în ei, nici nu vor reduce câtuși de puțin vina lor. Dumnezeu le-a dat un standard, perfect, nobil, înălțat. **Pe acesta trebuie să îl atingă ei, indiferent ce curs ar urma alții.**”¹⁷

Părinții

„Tatăl poate exercita asupra copiilor săi o influență care va fi mai puternică decât toate atracțiile lumii. El ar trebui să studieze dispoziția și caracterul membrilor micului său cerc familial, ca să poată înțelege nevoile lor și pericolele lor, și astfel să fie pregătit să reprime răul și să încurajeze binele.”¹⁸

„Sfera influenței unei mame poate fi umilă; însă unită cu influența tatălui, influența ei este la fel de durabilă ca veșnicia. După Dumnezeu, mama are pe pământ cea mai mare putere spre bine dintre cele cunoscute.”¹⁹

Predicatorii

„Predicatorii ar trebui să dea tinerilor un exemplu demn, unul corespunzător cu înalta lor chemare. Ei ar trebui să îi ajute pe tineri să fie sinceri, totuși modești și demni în toate relațiile lor sociale.”²⁰

Predicatorii ar trebui să se asigure de asemenea că nu se promovează vederi nefundamentate, și că solia este echilibrată, în loc să reflecte pozițiile extrem liberale sau legaliste pe care le-ar putea avea. Să luăm în considerare ce preocupă mințile tinerilor noștri.

Așteptări

Tinerii trăiesc într-o lume caracterizată de:

1. Presiuni zilnice
2. Provocări
3. Diferite structuri sociale
4. Idei stimulatoare.

Ei sunt inundați cu opțiuni în ce privește:

1. Alegerea hranei
2. Materialul de lectură
3. Îmbrăcămintea
4. Școlile
5. Titlurile academice
6. Timpul liber
7. Mijloacele de transport
8. Serviciul
9. Prietenii apropiati.

Auto-protejare versus implicare

Din cauza „prăbușirii” societății și căminului, mulți tineri sunt atrași într-o stare de „auto-protejare”, prin care ezită să se angajeze să facă ceva, oricât, — chiar nici voia lui Dumnezeu. Iar dacă totuși fac un legământ cu Hristos și astfel cu biserica, ei vor avea anumite așteptări de la:

* Predicatori:

1. Tinerii se vor lega sufletește de cineva pentru care Hristos este real.

2. Ei se vor lega sufletește de cineva care are motive concrete pentru lucrurile pe care le crede. Problema lor nu este „ce” crezi, ci „de ce” crezi.

3. Ei se vor lega sufletește de cineva care este dispus să asculte.

Pentru că noi am studiat timp îndelungat Cuvântul lui Dumnezeu, începem să credem că avem „toată cunoștința”. Totuși, recent cineva a făcut această observație exactă: „Pot învăța foarte multe de la tineri; ei sunt pe muchia ascuțită a informației.”

4. Ei vor relaționa cu cineva care se bucură de compania lor și care este dispus să le slujească. Invitați-i în căminele voastre în serile de vineri sau de sâmbătă. Vizitați-i unde trăiesc, organizați întâlniri pentru recreere cu ei, discutați unele din dificultățile lor. Dacă sunt dispuși, petreceți timp cu ei; aceasta demonstrează implicarea noastră pentru ei. În timp de criză, ei vor veni la noi, pentru că au învățat să se încreadă în noi.

* Membrii bisericii trebuie să ofere:

1. O atmosferă caldă

Unii tineri nu au cămine calde, iubitoare; alții pot avea o familie bună, însă dacă biserica este „rece ca gheața”, ei se îndepărtează.

2. Acceptare fără critica

Uneori așteptările bisericii cauzează tensiune în tineri. De aceea trebuie să ne purtăm cu precauție când comentăm sau facem remarci referitoare la felul lor de îmbrăcăminte, atitudini-le lor sau prietenii lor. Conduceți-i cu gingășie, ca pe niște mieluse, și arătați-le prin exemplu care este calea dreaptă.

3. O inimă deschisă să discute probleme

Noi trebuie să îi întrebăm pe tineri care sunt subiectele despre care ar dori să discutăm. Este esențial să îi ascultăm fără să îi criticăm. Oferiți-le ocazia să își deschidă inimile. Ei pot face aceasta după ce văd că noi avem inimi deschise.

4. Participare

Tinerii sunt în general plini de resurse și talenți. Ar trebui să îi implicăm în activități ale

bisericii. Descoperiți-le abilitățile practice și interesele, cum ar fi:

- a) Predarea lecțiilor Școlii de Sabat
- b) Cântatul în cor
- c) Prezentarea unor studii biblice
- d) Vorbital în public
- e) Programe și activități sociale.

Tinerii iubesc biserica în care „se face ceva”. Dacă biserica nu le îndeplinește nevoile sociale, ei vor găsi căi să se întâlnească în afara bisericii. Ar trebui să existe un comitet social, și lăsați pe tineri să stabilească agenda având călăuzirea părinților sau a conducătorilor maturi ai departamentelor de tineret.

Studiați împreună Cuvântul lui Dumnezeu

Organizați sesiuni de citire a Bibliei. Purtați discuții în grup, țineți ateliere de discuții. Conduceți întâlniri de tineret unde pot să se exprime cu privire la crezul lor, la perspectiva lor asupra vieții, la atitudinile lor față de biserică și doctrine. Încurajați-i să prezinte subiecte din Cuvântul lui Dumnezeu, care sunt dragi inimilor lor. Încurajați în ei spiritul misionar, implicați-i în planificarea eforturilor misionare. Aceasta le va da sentimentul de apartenență, un sentiment că le sunt apreciate contribuțiile.

Mai presus de toate, arătați-le printr-un exemplu viu ce înseamnă pentru voi Hristos, și lăsați restul pe seama Domnului.

Am scris cu rugăciune aceste rânduri, cu speranța că vom fi toți mai conștienți de nevoile tinerilor noștri, că vom fi mai înțelecători, și că vom fi conștienți de pericolele și ispitele la care sunt expuși tinerii noștri. Fie ca Domnul să binecuvânteze fiecare părinte, fiecare predica-

tor, și fiecare biserică în timp ce îi instruiem pe copiii și tinerii noștri în căile Sale.

Referințe:

- ¹ *Mărturii pentru comunitate*, vol.1, pg. 511 (engl.) (rom. cap. 86, „Apel către tineri”)
- ² *Slujirea medicală*, pg.180 (engl.)(rom. sec. 9, „Conducerea Sanatoriilor”, subcap. „Gingășie în Disciplină”)
- ³ *Manuscript Releases*, vol. 1, pg. 124.
- ⁴ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pg. 605 (engl.) (rom. cap. 74, „Iubirea pentru cei greșiți”).
- ⁵ *Solii pentru tineret*, pg. 411, 412 (engl.)(rom. cap. 139, „Influența tovarășilor”).
- ⁶ *Educația*, pg. 235 (engl.)(rom. cap. 26, „Metode de predare”).
- ⁷ *Counsels to Writers and Editors*, pg. 66.
- ⁸ *Slujitorii evangheliei*, pg. 207 (engl.)(rom. sec. 6, „Subpăstorul”, subcap. „Paște mielucei Mei”)
- ⁹ *Îndrumarea copilului*, pg. 263, 264 (engl.)(rom. cap. 45, „Cu dragoste și fermitate”)
- ¹⁰ *Educația*, pg. 237 (engl.)(rom. cap. 26, „Metode de predare”)
- ¹¹ *Îndrumarea copilului*, pg. 264 (engl.)(rom. cap. 45, „Cu dragoste și fermitate”)
- ¹² *The Signs of the Times*, 18 septembrie 1884.
- ¹³ *Îndrumarea copilului*, pg. 167 (engl.)(rom. cap. 32, „Cum se formează caracterul”).
- ¹⁴ *Counsels on Sabbath School Work*, pg. 30, 31.
- ¹⁵ *Principiile fundamentale ale educației creștine*, pg.114 (engl.)(rom. cap.14, „Educația potrivită a tinerilor”)
- ¹⁶ *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pg.3 35 (engl.) (rom. sec. 9, „Recreația”, cap. „Punând temelia principiilor drepte”, subcap. „Datoriile părinților”).
- ¹⁷ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pg. 36, 37 (engl.)(rom. cap. 3, „Educația dată de părinți”) (sublinierea adăugată).

Trecutul trăiește!

Lucrarea noastră personală

O. Welp

„**V**oi veți fi martorii Mei.” Aceste cuvinte nu și-au pierdut nimic din puterea lor. Mântuitorul nostru cheamă încă martori credincioși în acest timp de formalism religios; dar cât de puțini sunt gata, chiar dintre preținșii trimiși ai lui Hristos, ca să dea o mărturie credincioasă, personală pentru Maestrul lor. Mulți povestesc despre câte au făcut acei bărbați mari și buni de pe vremuri, câte au îndrăznit, cât au suferit ei și de câtă răsplătire s-au bucurat ei. Ei descriu cu multă elocvență puterea Evangheliei, pe care au confirmat-o alții, suportând cu bucurie strâmtorări în ispitele cele mai aprige.

Iubiți frați, ce aveți de spus voi despre voi înșivă? Câte lupte sufletești ați suportat voi, care au contribuit spre binele vostru, spre binele altora și spre onoarea lui Dumnezeu? Ce experiență ați făcut voi în cunoștința adevărului și ce înrăurire a avut aceasta asupra inimilor voastre? Mărturisește caracterul vostru pe Hristos? Ați simțit voi influența purificatoare, înobilatoare și sfințitoare a adevărului, așa cum este el în Hristos? Ce-ați văzut și ce-ați simțit voi despre puterea lui Hristos? Domnul cere martori care să știe din experiență ce înseamnă o credință vie în Hristos ca Mântuitor personal. Este cu neputință a face ca credința voastră să fie simțită într-o lume necredincioasă. Dacă vreți să smulgeți pe păcătoși din curentul năvălitor, atunci picioarele voastre nu trebuie să stea pe locuri alunecoase. Noi avem nevoie continuu de descoperirea înnoitoare a lui Hristos, de o experiență zilnică și în de acord cu învățăturile Sale. Noi putem ajunge idealuri sfinte. Un progres continuu în cunoștință și virtute este intenția lui Dumnezeu cu noi. Legea Sa este ecoul propriului Său glas, care face către toți invitația: „Urcați mai sus, fiți sfinți, fiți sfinți!”

Zi de zi noi putem crește tot mai mult și mai mult spre desăvârșirea caracterului creștin. Toți

cei ce stau în serviciul Maestrului, au nevoie de o experiență mai înaltă, mai adâncă și mai mare. Mulți care sunt deja membri ai marii familii a lui Dumnezeu, nu știu ce înseamnă a privi mărirea lui Hristos și a fi schimbat din slavă în slavă.

Duhul Sfânt lucrează în acei care Îl lasă să lucreze; schimbă pe acei care se lasă preschimbați. Educați-vă pentru o comuniune spirituală și pentru o conversație sfântă. Noi trebuie să cumpanim cu îngrijire faptele fiecărei zile și să le revizuiem cu scopul de a face cunoștință cu propriile noastre obiceiuri. Această revizuire zilnică a faptelor noastre, spre a cunoaște dacă conștiința noastră le aprobă sau le condamnă, este necesară pentru toți acei care voiesc să ajungă la desăvârșirea caracterului creștin. Multe fapte care sunt privite ca fiind bune, se dovedesc, după o examinare îndeaproape, că au fost călăuzite de motive rele. Orice faptă a vieții noastre, fie bună și vrednică de laudă sau vrednică de mustrare, va fi judecată de motivele care o însoțesc de către Cunoscătorul de inimi. Unii neglijează a se privi în oglinda care arată defectele de caracter. De aceea lipsurile și păcatele continuă să existe și sunt văzute și de alții, pe când cei vinovați nu-și dau seama de ele. Păcatele urâcioase ale egoismului se dau pe față într-un grad înalt chiar la unii care pretind a fi consacrați în lucrarea lui Dumnezeu. Dacă ei și-ar compara caracterul lor cu prescripțiile lui Dumnezeu, îndeosebi cu marea măsură de conduită a Legii Sale, dacă s-ar cerceta pe sine în mod sincer și serios, atunci ei s-ar convinge că le lipsește încă foarte mult. Cunoștința de sine apără pe mulți de a nu cădea în ispite grave și scapă pe mulți de la o înfrângere rușinoasă. Dar pentru a ne cunoaște pe noi înșine, trebuie să examinăm în mod sincer motivele și principiile noastre de conduită și să le comparăm cu măsura datoriei noastre

descoperită în Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă creștem astfel în har, în cunoștință și desăvârșire, atunci vom putea să facem și în afară o lucrare pentru Domnul.

Mulți predicatori pun prea mult preț pe cuvântări și neglijează lucrarea inimii. Trebuie făcută mai multă lucrare personală pentru suflute. Noi trebuie să ne apropiem în mod individual de fiecare om cu o compătimire creștină și să căutăm a trezi într-însul interesul pentru marea problemă a vieții veșnice. Inimile pot fi atât de tari ca și un drum bătut, nedând, în aparență, nici o spreanță de succes în a le face cunoscut pe Mântuitorul. Dar unde logica dă greș, unde argumentele nu reușesc, iubirea lui Hristos, care se dă pe față prin slujirea personală, poate înmuia inima de piatră, așa încât sămânța adevărului să poată prinde rădăcină. Serviciul Evangheliei înseamnă mult mai mult decât o predică; el înseamnă o lucrare serioasă personală.

Pentru lucrarea personală, Domnul are nevoie de bărbați și femei credincioase, care să nu lingusească sufletele și nici să nu le trateze cu asprime, ci să le hrănească cu pâinea vieții. Noi trebuie să simțim puterea pocăinței, prin Duhul Sfânt, în viața noastră zilnică și o iubire puternică și dezinteresată pentru sufletele pentru care lucrăm. Porunca Domnului zice: „Ieși la drumuri și la garduri și, pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa.” (Luca 14:23). Această poruncă cuprinde mult în sine. Dacă propagăm adevărul în familii și conlucrăm cu Dumnezeu, atunci El ne va călăuzi în această lucrare și ne va inspira cuvinte care să pătrundă adânc în inimile ascultătorilor. Atunci vom putea spune împreună cu Pavel: „Știți că n-am ascuns nimic din ce vă era de folos și nu m-am temut să vă propovăduiesc și să vă învăț înaintea norodului și în case și să vestesc iudeilor și grecilor pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos.” (Faptele Apostolilor 20:20,

21). Mântuitorul nostru mergea din casă în casă, vindeca pe bolnavi, mângâia pe cei întristați, liniștea pe cei suferinzi și aducea pace celor nemângâiați. El lua

pe copii în brațele Sale, îi binecuvânta și insufla mamelor obosite speranță și mângâiere. El întâmpina orice fel de mizerie și suferință omenească cu o gingășie și blândețe neobosită. Mântuitorul nu lucra pentru Sine, ci pentru alții.

El era servul tuturor

Mâncarea și băutura Sa era de a aduce speranță și tărie la toți acei cu care El venea în contact. Învățăturile Sale dau mărturie despre o seriozitate care da cuvintelor Sale o putere convingătoare. Iubiți frați și surori, doresc să vă spun: Apropiați-vă de oameni printr-o lucrare personală - oriunde se găesc ei. Faceți cunoștință cu ei. Cercetarea Sfintei Scripturi în familie este lucrarea unei evangheliste, care trebuie unită neaparat cu lucrarea predicatorului; acesta este scopul principal care nu trebuie părăsit. Cercetătorii după adevăr au nevoie de cuvinte rostite la timp, căci Satan vorbește cu ei prin ispitele sale. Dacă vă loviți de împotriviri, când vreți să ajutați sufletele, atunci nu trebuie să dați înapoi. Când vi se pare că ați câștigat doar puțin prin lucrarea voastră, atunci nu vă descurajați. Stăruiți la lucru și fiți cu prevedere; recunoașteți timpul când trebuie să vorbiți și când să tăceți; căutați sufletele ca pe unele pentru care trebuie să dați socoteală și vegheați asupra planurilor lui Satan, pentru ca să nu fiți abătuți de la datoria voastră. Să nu vă speriați sau descurajați din cauza greutăților, ci întâmpinați-le având curaj și biruiți-le având credință tare și o hotărâre nestrămutată. Semănați sămânța în credință cu o mână darnică. Cel mai bun succes în câștigarea de suflete, l-au avut bărbații și femeile care nu se lăudau cu activitatea depusă de ei, ci în umilință și credință, căutau să ajute aproapei lor. Tocmai această lucrare a făcut-o și Isus. El intra în legături strânse cu acei pe care vroia să-i câștige.

De aceea, iubite frate și iubită soră, să urmăm Mântuitorului în lucrarea personală pentru suflete, cum El a venit să caute ce era pierdut până când va fi salvat și ultimul suflet, Domnul va veni în templul Său! Amin.

Diabetul și necumpătarea (a doua parte)

Vă salut călduros și vă felicit pentru interesul acordat sănătății voastre, cu mulțumirile antemergătoare citirii acestui nou articol ce vă stă în față. Să știți că urmărind oamenii în ultima perioadă, pacienți mai cu seamă, am ajuns la concluzia ca există două clase de pacienți pe care le-aș descrie: una care este interesată de propria sănătate (pe care putem împărți tot în două clase: cei care se informează și sunt dispuși să accepte schimbările sugerate, și alții care, la fel de interesați, resping vehement, amână chemarea la schimbare), iar a doua categorie, cei pe care nu îi interesează, pentru că sunt sănătoși, dar care mai devreme sau mai târziu, vor ajunge ca cei dintâi. Întrebarea care se ridică este: Din care din cele două categorii vor alege să facă parte? Dar tu, dragă cititorule, ce vei alege? Ce alegi astăzi, acum?

Un alt lucru remarcat stând de vorbă cu oamenii bolnavi în special sunt următoarele întrebări: În cât timp mă voi face bine? Cât timp va dura acest tratament? Cât de curând mă va lăsa această durere? Mă voi face bine? Iar răspunsul ar suna în felul următor: Cât timp?!? Atât timp cât organismul dumneavoastră va avea nevoie să se recupereze....! În schimb poate, odată cu întrebările, ar fi bine să ne mai întrebăm: cât timp am trăit în indiferență față de ceea ce am știut deja? Dar față de ce am aflat acum de curând? Cât timp din viața mea (zile, ani, zeci de ani) am călcat legile de funcționare ale organismului meu? Dar, slavă lui Dumnezeu, că El nu calculează reversul medaliei, în refacerea noastră, ci de cele mai multe ori, suferința noastră este scurtată, alinată, mai repede decât am merita.

Am vorbit mai sus de durere. Interesant este cum conceperea acestui articol s-a suprapus cu internarea bunicii mele la secția de diabetologie, pentru revizuirea și tratarea unei dureri, sau mai simplu exprimată, citez „usturimii întregului corp”. Nu știu dacă ați auzit de la alții, experimentat „pe propria piele” durerea ce apare în neuropatia senzitivă a pacientului diabetic. Iar acum, dând firul poveștii în urmă, când tatăl meu i-a sugerat mamei lui să își schimbe stilul de viață, încă îmi răsună în minte afirmația făcută: „Diabetul îi boală domnească, o

boală cu care se poate trăi, măi pruncule; îi cunosc pe vecinii mei care-s și ei cu diabet, și nu-i mare lucru să faci o injecție în burtă”. Eu întotdeauna m-am întrebat cine ar vrea să fie așa mare „domn” să aibă o astfel de boală... și, având în vedere cunoștințele științifice la îndemâna noastră, și aici mă refer la cele cu adevărat veridice, care ne învață, atât pe noi, doctorii, cât și pe pacienți, eu v-aș face onoarea în a va ajuta să treceți de la statutul de „domn/doamnă” la statutul de „om”, și, de ce nu, oameni sănătoși.

Acum, înainte de a trece la tema noastră de astăzi, Diabetul și necumpătarea – partea a doua, aș dori să trecem în revistă, pe scurt, unele din ideile esențiale scoase în evidență în primul articol.

Am discutat despre mecanismul patogenic al apariției diabetului zaharat tip 2 și despre rolul diverșilor factori implicați în declanșarea acestei patologii. Acești factori negativi, despre care am vorbit, sunt: supraalimentația, atât din punct de vedere al glucidelor consumate, dar mai mult al lipidelor (grăsimilor), care va duce la perturbarea mecanismului fin al secreției insulinice și apariția insulino-rezistenței; asociind acesteia sedentarismul, care are ca efect diminuarea consumului caloric, ca urmare a lipsei activității musculare, cât și scăderea numărului de receptori insulinici de la nivel celular, dar și înlocuirea țesutului muscular cu țesut adipos (grăsimi), care, în timp, va duce la insulino rezistență.

Ca să rezolvăm problema metabolică, care de cele mai multe ori este reprezentată chiar de așa numitul sindrom metabolic (1. HIPERtensiune, 2. HIPERglicemie a jeun, 3. HIPERtrigliceridemie, 4. HDL scăzut, 5. Obezitate abdominală), complex prin asocierea mai multor comorbidități, este nevoie de o abordare holistică a pacientului pentru a stabili terapia personalizată. Așadar, în cele de mai jos vă voi oferi doar anumite sugestii legate de terapii simple, pe care le puteți implementa, dar sugestia mea este să apelați la un specialist pentru supraveghere. Nu voi putea detalia aici toate contraindicațiile totale sau parțiale ale terapiei naturale asociate terapiei, pe care le aveți în momentul de față de la medicul specialist, ori de care ar fi acesta.

În primul rând avem nevoie să știm următoarele lucruri legate de farmacocinetica (fenomenele ce intervin în procesul de absorbție, distribuție și metabolizare a unui medicament/substanțe active) terapiei naturale pe care le folosim. Fiecare preparat se administrează în moduri diferite, în concentrații diferite, în funcție de efectul metabolic dorit. Prin diversele forme de preparare și apoi administrare vor fi disponibile anumite substanțe „active”, diferite din punct de vedere cantitativ sau al concentrației. Cu toții știm că, atunci când preparăm un ceai de măceșe, doza de vitamină C va fi mult mai mică, decât în cazul în care am consuma măceșele ca atare, datorita procesului de fierbere. Dar, în loc de a face ceai, de exemplu, punem fructele uscate la înmuiat în apă rece de seara până dimineața (8h), apoi le punem în blender și le mixăm cu cantitatea de apă dorită. Vom obține un suc proaspăt de măceșe (nu ceai) bogat în vitamina C, pe care putem să îl îndulcim cu miere sau sirop de stevie (în cazul celor cu diabet).

Terapia alternativă ca remediu

Usturoiul, un aliment destul de cunoscut, dar nu pe deplin înțeles de noi, din punct de vedere al beneficiilor pe care le poate aduce corpului. Acesta are efecte metabolice multiple în caz de dislipidemie, ateroscleroză, care merg mână în mână cu patologia de bază, diabetul. Încă nu sunt date 100% certe, care să demonstreze dacă dislipidemia (hipercolesterolemie și/sau hipertrigliceridemia) se asociază, ca urmare a diabetului sau invers, dar eu aș sublinia că, atâta vreme cât există o problemă metabolică, care interesează întregul organism, iar, asociat acesteia, nu se îndeplinesc criteriile unui stil de viață sănătos, trebuie remediată cauza, ca și strategie de început. Din experiența practică a unor medici și din studii s-a evidențiat faptul că pancreasul nostru suferă deja grav, cu mult timp înainte ca noi să fim diagnosticați. Așadar, prin substanțele sale active va duce la scăderea valorii Cholesterolului total dar și a LDL-ului (cholesterolul rău, cu efecte proinflamator). În același timp prin Alicina, una din substanțele active, are efect hipoglicemiant și de creștere a activității insulinei, dar dependent de doză. Acum întrebarea este, cât usturoi să consumăm? Problema este, consumăm? Cât consumăm? De cele mai multe ori ne lovim de următoarele aspecte: acum am o întâlnire, acum este un program la biserică, merg la școală, facultate, servicii etc. Singurul lucru neplăcut legat

de usturoi este mirosul, nu? Așadar, iată și soluția: folosiți pătrunjel verde, după consumul usturoiului. DOZA: 600-900mg/zi *echiv: 1.8-2.7 g (1-2căței/zi, doza pentru hipertensiune și până la 5-6 căței/zi pentru dislipidemie și diabet zaharat). De asemenea, ca și alternativă, putem folosi pulbere de usturoi 1 g/zi sau tinctură de usturoi 3x15 pic/zi, 20 de zile, cu 10 zile pauză de administrare, după care reluăm.

Turmericul (Curcuma longa), o plantă folosită ca remediu de mai bine de 4000 de ani, în tratarea multor boli, în special în China și Indonezia, la noi găsită în condimentul picanț Curry sau în preparate precum prăjituri, muștar, brânză. Această rădăcină/rizom este foarte mult studiată de către cercetători în zilele noastre, datorită multiplelor principii active conținute de aceasta și a efectelor în tratarea diverselor patologii. Cel mai important compus pe care îl conține poartă numele de „curcumin”, un antioxidant de excepție cu numeroase efecte, cel mai important fiind cel antiinflamator (reduce inflamația). Multiple studii au arătat efectele benefice în tratarea diabetului zaharat tip 2, dar și a complicațiilor sale: neuropatia, nefropatia, retinopatia și fibroza hepatică, poliartrite reumatoide, cancerului, sclerozei multiple, replicării HIV, șocului septic, bolilor cardiovasculare. Voi reda în schema de mai jos principalele efecte și implicații ale turmericului în diverse boli sau complicații cauzate de bolile de bază.

Unul dintre efectele relevante legat de patologia diabeticului este că întârzie formarea cataractei, reducând stressul oxidativ, care este mult accentuat în diabet. Ca urmare a stresului oxidativ elevat, în diferite țesuturi apare creșterea nivelului oxidării ADN, proteinelor și lipidelor, care se crede a juca un

rol important în patogeniza complicațiilor apărute în diabetul zaharat tip 2. De aici și nevoia de a consuma alimente bogate în antioxidanți, iar unul dintre ele este curcuma!

În alte studii s-a evidențiat rolul imuno-modulator, inhibând procesul autoimun din boli multiple precum cele din imaginea 2, dar și în diabetul de tip 1. Dar desigur, poate exista o componentă autoimună și în cazul diabetului tip 2, în prezent tot mai mult pusă în discuție această ipoteză.

Un alt rol pe care îl joacă în partea metabolică este acela de efect metformin-like, care se va confirma prin scăderea glicemiilor, având același efect terapeutic precum metforminul, sioforul sau alte antidiabetice orale (ADO). De asemenea și în acest caz va fi necesară ajustarea dozelor de ADO, până la renunțarea lor, pentru că, asociind terapia naturală cu alt antidiabetic oral, va duce la risc de hipoglicemie. Un efect similar va apărea și în cazul pacienților în tratament cu insulină, impunând reducerea unităților de insulină, ceea ce este un lucru îmbucurător.

Urmatoarele doze sunt recomandate pentru adulți

- Rădăcina crudă tăiată: 2- 3 g/zi
- Pudra uscată: 1 - 3 g/zi, în 2 prize *1/2 linguriță.
- Tinctura (1:2): 15 - 30 picături, de 4 ori/zi

(* se va administra la un interval de minim 30 minute față de medicația alopată, preferabil înaintea acesteia).

Precauții: turmericul nu produce alergii, dar trebuie avut în vedere administrarea înțeleaptă a acestuia. Așadar, vom avea grijă, în caz de litiază biliară, fiind un bun colagog (stimulent al eliminării bilei), folosirii unei terapii anticoagulante ex: aspirina, clopidogrel, pradaxa etc. (neaparat consultarea unui medic naturist competent din apropiere) pentru că va fi probabil nevoie reajustarea dozei, turmericul potențând în cazul acesta terapia de bază. De asemenea vom avea grijă în cazul prezenței unei terapii antiacide cu Ranitidină, Omeprazol, Esomeprazol, Cimetidina pentru că acesta va interfera cu acțiunea lor, stimulând secreția acidă.

Un alt condiment destul de cunoscut este scorțișoara. Acesta a făcut parte și el din studii multiple unde i s-a demonstrat eficacitatea. Într-unul din studii s-a administrat 2g de scorțișoară timp de 12 săptămâni, având ca efect scăderea Hb1Ac (hemoglobinei glicozilate). De asemenea

are efect și pe sistemul cardiovascular, ducând la scăderea tensiunii arteriale.

Acum, ce doresc să vă spun foarte important este ca toate aceste „super-alimente și super-plante” oferite nouă de Creatorul nostru drag, funcționează excelent, poate mai lent la început, dar funcționează, dar să știți că folosirea acestora nu ne sustrage de la un stil de viață sănătos și echilibrat. Mai mult, neglijând să adoptăm un regim alimentar echilibrat riscăm ca tot ce facem să fie aproape în zadar, tratamentul neavând efectul scontat.

Păcatul de a mânca fără cumpătare, de a mânca prea des, prea mult și încă alimente bogate, vătămătoare, distruge acțiunea sănătoasă a organelor digestive, afectează creierul și pervertește judecata, împiedicând o gândire și o acțiune rațională, calmă, sănătoasă...” *DH*, pg. 50.

„Pentru a atinge cele mai înalte standarde de realizări morale și intelectuale, este necesar să căutăm înțelepciune și tărie de la Dumnezeu și să păzim o cumpătare strictă în toate obiceiurile vieții. În experiența lui Daniel și a tovarășilor lui avem un exemplu al triumfului principiului asupra ispitei de a ne îngădui apetitul.” *DH*, pg.32.

Înțelegând rolul nostru în a ne îngriji corpurile, de a fi cumpătați în toate vom discuta în cele ce urmează despre un model de dietă, esențială pentru refacerea organismului.

În primul rând aici vreau să mă rezum la cele 2 grupe de principii nutritive, la cei 2 macronutrienți, Glucidele și Lipidele. Având în vedere lumina care o avem, țin să cred că nu e nevoie să discutăm despre consumul de carne, drept urmare nu voi include proteinele de origine animală în această temă. Ceea ce vreau să menționez, că acestea, din orice sursă ar proveni, nu sunt benefice, ci chiar dăunătoare corpului nostru.

1. Glucidele(hidrați de carbon)

Suntem într-o generație care prin definiție este sedentară, și chiar și cea mai activă muncă, nu este activitate fizică intensă pentru o mare parte din noi, făcând o comparație foarte relevantă cu timpul când au trăit bunicii noștri, perioada ceașistă și de ce nu și preceașistă. Munca face parte din binecuvântarea Cerului oferită în dar omului. Doar că munca intelectuală ar trebui combinată cu cea fizică, dând răgaz organismului nostru să se refacă și în același timp să se dezvolte armonios... „Exercițiul fizic și

voioșia se vor dovedi, în multe cazuri, un vindecător dintre cei mai eficienți pentru suferindul care se vaită. O ocupație utilă pune în mișcare mușchii slăbiți, trimite sângele care stagnează în tot corpul și trezește la activitate ficatul trândav. Circulația sângelui va fi egalizată și întregul organism va fi înviorat, pentru a depăși starea proastă în care se află.” (LMM, pg.107). În timpurile de față, munca intelectuală cel mai adesea ia locul întâi și este din ce în ce mai solicitantă nervos, ocupând o mare parte din zi, reducând astfel foarte mult din timpul destinat altor activități.

Din observațiile mele de până acum ca și rezident, dar nu numai, am observat că există o disproporție dintre OFERTĂ -> CONSUM. Este foarte simplu. Ca în cazul unui autovehicul, care dacă are o medie de consum de 7%, știm că vom avea destul combustibil pentru a merge cei 100km, și nu 80 sau 70km. Raportul celor 3 grupe de macronutrienți este următorul: Glucide 80%, Lipide 10%, Proteine 10% ceea ce ne transmite că avem cel mai mult nevoie de glucide pentru activitățile noastre de zi cu zi, pentru a asigura energie creierului, mușchilor și tuturor celulelor organismului nostru.

Ce fel de glucide?

Problema tipului de glucide este destul de controversată, dar o mare parte din cercetători au arătat că alimentele cu indice glicemic mic (LGI) sunt cele mai recomandate pacientului diabetic. Mai cu seama, se ține cont și de nivelul de fibre pe care aceste alimente le conțin. De aceea conform studiilor se recomandă renunțarea la preparate din făină albă și derivatele ei și folosirea preparatelor integrale. De unde acest rezultat? După un mic dejun compus din, iar aici voi oferi mai multe variante: terci din cereale integrale (grâu, orz, ovăz, secară), hrișcă, mei, sau o mămăliga, glicemia va crește treptat, iar curba stimulării secreției de insulină va fi influențată în mod pozitiv, fără picuri mari în care pancreasul este obligat să secrete multă insulină. De ce? Pentru că alimentele integrale cu conținutul lor de fibre, microelemente și alți compuși chimici vor modera absorbția glucozei de la nivel intestinal, încetinind-o, reducând riscul de apariție a hiperglicemiilor postprandiale. Tot aici aș mai menționa ca și efect scăderea episoadelor de hipoglicemie, rezultând ca urmare a intervenției terapeutice normalizarea în timp a glicemiei. Acum, asociat la cereale putem

adăuga fructele ca atare, dintre care afinele, grapefruitul și merele (acrișoare) au arătat eficiența atât în reglarea curbei glicemice, cât și ca metodă eficientă de prevenție a diabetului. Este preferabil, de asemenea, în perioada inițială de tratament consumarea fructelor ca atare, nu sucul acestora tot din același considerent. Consumul de alimente cu indice glicemic mic și-a demonstrat eficacitatea în control glicemic atât pe durata medie cât și mai îndelungată. Alte alimente care vor regla glicemia sunt: pomelo, rodia și strugurii. Vor spune unii, strugurii? Iar unii doctori vor comenta această afirmație. Dar haideți să vedem ce au descoperit cercetătorii... Strugurii conțin ca și alte fructe, polifenoli cum ar fi stilbeni și resveratrol, catechine și antocianine (pigmenți naturali) substanțe cu rol de protecție și îmbunătăți activitatea celulei B pancreatice cât și de reducere a glicemiei. Dar surprinzător, toți medicii diabetologi spun că acest produs este interzis pentru consum, și cam toate fructele! Dar eu vă sugerez să testați... și veți descoperi altceva.

Fiindcă am vorbit de fructe, haideți să vedem cum e cu legumele și zarzavaturile. Aici este destul de simplu. Puteți consuma conform recomandărilor ultimelor studii orice tip de zarzavat, oricât de mult, dar desigur nu trebuie să uităm de cumpătare. De ce putem consuma cantitativ mai mult? Din același motiv specificat mai sus. Spre exemplu, zarzavaturile, 100g de salată are un indice glicemic mult inferior comparativ cu 100g cartof/orez/paste/pâine, de aceea puteți consuma la discreție. Iar efectul pe metabolism al hranei crude este unul extraordinar.

2. Lipidele

Importanța înțelegerii acestei părți este vitală. Este nevoie de o reformă în viața noastră, atât a celor sănătoși care încă nu am fost diagnosticați cu diabet, cât și în cazul celor depistați recent și desigur, de ce nu, pentru pacientul suferind de mai bine de câteva decade.

Voi începe prin a vă spune, că acest obicei poate fi schimbat, nu foarte ușor, datorită înrădăcinării anumitor obiceiuri în familiile, bisericile noastre. Deși prețioasele sfaturi date de E. G. White sunt suficiente, dar poate pentru cei mai puțin credincioși e nevoie și de știință și uitate, o avem și pe aceasta și încă cât de multă informație în acest domeniu. Primul lucru la care trebuie să renunțăm este mult îndrăgitul prăjit, care mai puțin sau mai mult este încă ascuns

prin metodele de preparare ale diverselor delicatase. Iar pentru că vorbim de prăjit, desigur includem uleiul rafinat/presat la rece dar desigur și untul ca și factor la a ne grăbi îmbolnăvirea. Știința confirmă că prăjirea, prăjirea grăsimilor mai cu seamă este extrem de dăunătoare, nu doar prin eliberarea multiplilor produși toxici, ci prin transformarea grăsimilor bune în grăsimi dăunătoare, mai științific spus, schimbarea structurii arhitecturale a grăsimii vegetale/animale din formă „cis” în forma „Trans”, cea din urmă cu multiple efecte cancerigene și pro-aterosclerotice. Un alt efect nefast este apariția rezistenței la insulină, punct discutat deja. De aceea „cerealele, fructele, nucile și legumele, pregătite într-un mod cât se poate de simplu, sunt cele mai sănătoase și mai hrănitoare” de aceea, de ce să nu folosim din această categorie „nucile” la prima mână, folosindu-le ca atare. De ce să ne chinuim în bucătărie pentru a prepara cozonaci, prăjituri, pogăci și alte delicatase când le-am putea lua crude. Exemple de sursă de lipide sănătoase ar fi: nucile, migdalele, alunele de pădure, arahidele, caju, semințele de cânepă, semințele de dovleac, floarea soarelui și insist din nou, NEPRĂJITE. Un mod simplu de a le pregăti pentru consum este uscarea la cuptorul electric la 50° C. Ce s-a descoperit în ultimele cercetări de nutriție? Consumând „nuci”, echivalentul a 440 kcal/zi, reprezintă o doză mare din rația calorică zilnică, în cazul pacienților cu obezitate, cum adesea se asociază diabetului, s-a observat faptul că nu crește în greutate, ci din contră pierde kg. Mai mult, consumând lipide mono și polinesaturate, cum de altfel găsim în aceste semințe, s-a observat o scădere semnificativă a nivelului de Trigliceride și Cholesterol total (și LDL), cu o creștere ușoară a nivelului de HDL (colesterol bun). Ironic aceste date. Dar pe cât de ironic, pe atât de adevărat. Desigur, noi ca și popor nu trebuie să uităm de acel cuvânt cu o deosebită semnificație, cumpătarea, în spatele căruia există mult adevăr și care ne va aduce doar fericire dacă îi vom da ascultare. Trebuie să fim înțelepți în a folosi aceste informații și a le aplica personal în funcție de patologia asociată, chiar dacă vom recomanda terapeutic pe o perioadă scurtă intervenții alimentare de genul, rămân totuși la convingerea că pe o perioadă îndelungată este importantă folosirea moderată.

Doza optimă necesară de semințe oleaginoase ar fi următoarea: nuci 4-5/masă, caise 10-15/zi, migdale 15 sâmburi/zi, caju 5-10 sâmburi, arahide

de 15-20 buc/zi etc. Rămâne ca fiecare să decidă într-un mod rațional în funcție de activitatea zilnică un necesar mai mic sau mai mare, cât și o rotație a acestora încât să avem la câteva zile o sursă diferită.

Sursele de lipide sunt multiple pe lângă cele din semințele oleaginoase amintite, și acestea ar fi: cereale, pseudocereale, avocado care asigură necesarul optim pentru o dietă echilibrată.

Încheind discuția despre implicațiile unei alimentații raționale legate de diabetul zaharat tip 2, aș dori să vorbim în finele acestei teme despre ceva care nu ne place, nu avem timp, ce să mai zic chef și ce altceva ar putea fi dacă nu MIȘCAREA. Nu vreau să suflu o notă de pesimism în ultima parte a articolului, dar conform statisticii naționale, o mare parte din noi, și aici mă includ și pe mine, suntem sedentari. Acum și eu am fost frustrat să aflu că „mișcare” nu înseamnă mers pe jos 30 de minute, jucat volei, mers cu bicicleta, tras de sfori sau chiar săpatul în grădina. Conform definiției, mișcarea sau exercițiul fizic implică o dezvoltare armonioasă și o punere în mișcare a tuturor grupelor musculare, cu creșterea în intensitate și durată a exercițiilor efectuate. Acest lucru înseamnă că 20 de abdominale astăzi nu mai reprezintă exercițiu fizic mâine. Nevoie de mișcare este una imperioasă, ființa umană având nevoie de aceasta astăzi mai mult ca oricând. Datorită suprasolicitarilor nervoase, atât capacitatea cerebrală este pipernicită, care apoi va duce la denaturarea componentei fizice. Iar acesta este un cerc vicios care ne va duce spre autodistrugere. Este nevoie să luăm o poziție și să ne reformăm în acest aspect fie că suntem sănătoși sau bolnavi. Așadar este recomandat să avem zilnic activitate fizică „intensă”, progresivă la început pentru cei care nu pot, aceasta de minim 30 minute. Conform studiilor, aceasta va preveni apariția diabetului, sau încetinirea progresiei lui, cât și prevenirea și ameliorarea multor altor boli precum: insuficiență cardiacă, infarctul miocardic, accidentul vascular cerebral, demența, arteriopatia cronică a membrelor inferioare etc.

Vă doresc mult succes în lupta împotriva forțelor întinericului, împotriva apetitului, a necumpătării din acest veac și biruință deplină prin Acela care poate da după placerea Lui „și voința și înfăptuirea”.

*Rezident diabet zaharat,
nutriție și boli metabolice - Chirilă Cristian*

Experiențele ne motivează...

Uneori ne întrebăm: Sunt benefice pentru cititorii revistei noastre articolele despre Eden? Sau: mai are vreun rost să scriem? Poate pentru unele persoane nu. Pentru altele însă cu siguranță: da. Aceste experiențe pe care le trăim aici, uneori aparent neînsemnate, sunt pentru noi, cei care lucrăm în această instituție, o dovadă că aceasta este într-adevăr susținută de Dumnezeu pentru a fi un mijloc de a aduce oameni la adevăr, și de a le îndrepta atenția spre o viață mai bună, veșnică.

În toamna acestui an, unul dintre frații noștri din Republica Moldova aducea la Eden ca pacient un cunoscut de-al său, al cărui caz fusese prezentat și susținut financiar de frații noștri de peste Prut, impresionați de suferința prin care trecea acest bărbat destul de tânăr ca vârstă și îndemnați, desigur, de Dumnezeu, în speranța că atât trupul, cât și sufletul lui ar fi putut beneficia de remediile edenice. Pacientul avea dureri mari, iar medicii la care apelase nu reușiseră să stabilească un diagnostic. Unul dintre ei se hotărâse chiar să-l opereze doar ca să vadă ce are, lucru care a îngrozit-o pe soția pacientului și, pe bună dreptate, nu a acceptat intervenția.

Primele zile la Eden au fost grele pentru pacient, dar și pentru personalul care îl îngrijea. Durerile îl chinuiau, părea o persoană necomunicativă, poate chiar se simțea singur, departe de orice cunoscut, poate chiar sceptic în ceea ce privește speranțele de „lecuire” (dacă ar fi să ne exprimăm în grai moldovenesc). În plus, nu avea un coleg în cameră și nici măcar la telefon nu avea cu cine să comunice, nimeni nu-l suna. Cu toate acestea, observa cu atenție tot ce se petrecea în jur și urmărea cu destul interes programele de rugăciune.

Primul Sabat pe care pacienții noștri îl petrec împreună cu noi este, în general, cea de a cincea zi la Eden, iar acel Sabat a fost în plus un moment deosebit, în care personalul care face parte din comunitatea Eden a participat la programul special pentru Cina Domnului. Ceremonia a fost extrem de impresionantă pentru acest pacient, iar predica

îi atinsese sufletul. A devenit mai comunicativ și nu a ezitat să-și deschidă inima față de cei ce-l îngrijeau destăinuindu-le povestea vieții personale. Fusese crescut în orfelinat după ce ambii părinți muriseră într-un accident. Viața severă de acolo își pusese amprenta pe caracterul lui și mai târziu. Se căsătorise și avea copii, dar a decis la un moment dat să meargă la călugărie. Timp de 7 ani rămăsese într-o mănăstire, apoi se reîntorsese în familie, descurajat oarecum de realitatea ce se ascunde în spatele evlaviei aparente dintr-o mănăstire. A continuat, însă, să rămână extrem de religios, adunând o mulțime de icoane și cărți religioase, iar lângă drum, în curtea lui, construise o troiță impunătoare, unde oamenii din sat veneau să se închine și să aprindă lumânări.

Acum, însă, în urma impresiei pe care programul de Sfânta Cină îl lăsase asupra inimii sale, era convins că Dumnezeu îl condusese la Eden pentru a-i arăta o altă cale de urmat. A telefonat soției și i-a împărtășit decizia luată, cerându-i să scoată din casă icoanele, cărțile ce conțineau tradiții religioase, dar și carnea din frigider și congelator. Doamna s-a arătat înțelegătoare și a fost de acord cu cerințele lui, exprimându-și speranța de a-l vedea din nou sănătos în familie. Ea însă, a împărtășit decizia soțului rudelor și prietenilor. Vestea a străbătut în grabă localitatea și telefoanele au început să sune pentru a afla motivul deciziei luate. Din singurătatea în care se simțea afundat primele zile, s-a văzut nevoit să apeleze la personalul nostru, în special la fratele Sandu Moț, pentru a-l ajuta să răspundă întrebărilor cu care se confrunta la telefon.

La plecare starea sănătății lui era cu mult mai bună, iar sufletul îi era plin de pace și de bucurie pentru că descoperise calea spre mântuire. Inima i-a rămas în mod deosebit legată de Eden așa cum rămâne, de fapt, inima multora dintre pacienții noștri. La despărțire a cerut personalului să se roage pentru el, conștient fiind că urma să aibă multe încercări și lupte de biruit. Și cea mai mare problemă care îl frământa era cum să procedeze pentru ca să dăruie troița

la care oamenii veneau să se închine. Experiența lui Ghedeon urma să-i fie, se pare, un exemplu.

Ajuns acasă, a luat legătura cu frații noștri de acolo și urmează regulat adunările religioase din Sabat, a continuat să facă serviciul divin de dimineață și de seară în familie, așa cum a învățat la Eden și caută să descopere tainele credinței urmând cursuri biblice la fiecare 2-3 zile prin skype, împreună cu fratele Sandu Moț. Într-unul din mesajele primite recent de la el numește Edenul – locul unde s-a născut din nou, iar pe cei care lucrează aici îi numește „salvatorii mei”. Fratele care l-a adus ca pacient ne-a povestit mai multe detalii legate de zelul și entuziasmul său în zilele de Sabat și despre faptul că impulsionează chiar și pe membrii noștri din comunitatea locală unde participă, cerându-le să se arate în adunare mai veseli, mai voioși... pentru că „așa erau cei de la Eden”.

Păstrând legătura cu acest fost pacient, am putut să aflăm între timp multe din preocupările, problemele și experiențele cu care se confruntă. Printre altele, interesant este că el simte cum Dumnezeu îi este alături chiar și în rezolvarea problemelor cotidiene. Astfel, ne-a povestit o întâmplare ce pare a fi de-a dreptul un miracol.

El și familia lui se ocupă cu agricultura și au multe animale. Pentru hrănirea lor pe timp de iarnă, se aprovizionează în fiecare toamnă cu resturi de sfeclă, vândute de o fabrică de zahăr din localitatea vecină. Toamna aceasta, însă, fabrica nu avea materie primă din cauza secetei, așa că se văzuse nevoit să facă, împreună cu soția, noi planuri pentru a asigura hrana animalelor. Într-o seară, chiar plănuiseră cum să procure mai mult porumb și alte cereale pentru proviziile de peste iarnă. Planul era deja stabilit, așa că a adormit. Noaptea însă, a visat că o voce îi poruncește să meargă a doua zi la fabrica de zahăr. S-a trezit brusc, s-a gândit puțin și și-a dat seama că era doar un vis. A adormit din nou și din nou vocea i-a spus ca a doua zi să meargă la fabrică să ia hrană pentru animale. Din nou s-a trezit și s-a gândit că discuțiile de cu seară îi influențau visele. A adormit iarăși și pentru a treia oară o voce i-a spus să meargă a doua zi să ia reziduuri de sfeclă pentru animale. În zori s-a sculat impresionat. Nu trecuseră decât o zi sau două de când se interesase despre activitatea fabricii și nu exista sfeclă pentru prelucrat. I-a spus, totuși, soției că dorește să treacă pe la fabrică, fie și numai din curiozitate.

S-au grăbit, așadar să-și termine treaba din gospodărie și au plecat în satul vecin decizi să treacă pe la fabrica de zahăr. Spre surprinderea lui, fabrica funcționa și acolo mai era un om care dorea să cumpere reziduuri de sfeclă pentru animale. Patronul fabricii, cetățean german, procurase din Ucraina materie primă pentru a-și continua activitatea. Cei doi cumpărători s-au ajutat unul pe altul pentru a-și încărca marfa și au plecat acasă cu provizii. De acum vestea despre reînceperea activității urma să se răspândească, iar aglomerația între cumpărători urma să fie mult prea mare în următoarele zile. Dar pentru el, minunea avusese loc. Procurase sfeclă mai multă decât în alți ani din trecut și era convins că Dumnezeu fusese Cel care-l îndrumase în visul său. Se simțea binecuvântat el, familia lui și chiar și animalele lui.

Deși în lucruri aparent minore, cu siguranță Dumnezeu s-a folosit de acest lucru din viața sa cotidiană pentru a-i câștiga încrederea. Noi credem, totodată că Dumnezeu îl va conduce și mai departe și îi va mări credința lui, a familiei lui și a prietenilor cu care lucrează deja prezentându-le și lor adevărul descoperit. El însuși este o minune printre cei ce-l cunosc atât pentru îmbunătățirea vizibilă a sănătății lui, cât și pentru adevărul pe care li-l împărtășește.

În seria de tratamente 24.11.2015-07.12.2015, am avut între noi mai mulți frați ca pacienți, printre aceștia fiind și fratele Ioan Tomoiagă și soția sa, sora Maria. Întrucât fratele Tomoiagă a fost implicat în lucrarea de la Eden încă de când era în fașă acest proiect, l-am rugat să ne povestească ceva despre începuturile acestei lucrări. Ne-a așternut pe hârtie gândurile sale, pe care vrem să le împărtășim tuturor celor interesați de acest crâmpei din istoria noastră:

„Acum, când sunt ca pacient vreau să scriu un articol la revistă, un istoric al acestei instituții (Sanatoriul EDEN).

Am făcut un plan în urma unei vizite la niște sanatorii în Statele Unite ale Americii. Auzind că în Brazilia sunt sanatorii mai bune, în care se lucra numai pe cale naturală, am făcut o vizită în Brazilia. Văzând practic cum se lucrează și rezultatele de acolo, la întoarcere, după ce le-am istorisit fraților cele văzute acolo, ne-am sfătuit în conducere cum am putea și noi să construim un asemenea sanatoriu, ca să venim în ajutorul celor suferinzi și să oferim lumină celor care nu cunosc Adevărul. Și după multe rugăciuni am înțeles și am hotărât să pornim

cu ajutorul Domnului la treabă. Am umblat în mai multe locuri pentru a găsi un teren care să fie potrivit din toate privințele și, după multe căutări, ne-am hotărât să îl facem aici la Breaza. În toamna anului 1993, după ce am cumpărat terenul, primul lucru pe care l-am făcut a fost să îl împrejmuim cu un gard care este și acum. După aceea am făcut proiectul—o schiță cam cum doream să-l facem. Sigur că după aceasta l-am dat unui proiectant pentru a-l analiza. S-au făcut unele ajustări și, după câteva zile în care s-a orientat și el, a făcut proiectul.

Am început realizarea proiectului. Am început săpăturile, întrucât pentru demisol trebuiau scoși sute de metri cubi de pământ, trebuia săpat și întreaga cantitate trebuia transportată de acolo. A fost o muncă uriașă, dar Domnul ne-a ajutat în toate, a fost alături de noi. Și spoream zilnic în construirea acestui proiect.

La munca uriașă care era în fața noastră am rugat pe slujbașii Uniunii Române să fie alături de mine. M-au înțeles și m-au ajutat. Era nevoie de ajutorul lor deoarece nu prea aveam buget pentru o lucrare atât de mare. Un frate cu răspundere îmi spunea: „Ioane, te-ai angajat într-o lucrare prea mare, și n-o să o poți duce la capăt.” El avea dreptate, dar eu îi răspundeam: „Cu ajutorul Domnului o vom duce la capăt. El ne va ajuta.”

Eram foarte îngrijorat de situație. Pe vremea aceea eram membru în Consiliul Conferinței Generale și ne-au programat pentru darurile din al treisprezecilea Sabat din trimestru. Am apelat la frații din California pentru că acolo am doi copii și cuscii, fam. Goci Gabor și Maria, care ne-au ajutat și ei. Aș mai aminti câteva nume tot de acolo: fratele Garbi Damian și fiul lui, Garbi Johann [John?], fratele Larici [?], fr. Charles Balbach, și din Germania fratele Volpp ne-au ajutat cu sume substanțiale.

Am avut ca ajutor la construcție pe fratele Cojocă, care și-a pus toată inima, el și familia lui—și tot odată era și din localitate. În continuare mă gândeam la viitor și aveam în vedere ca atunci când se va termina construcția să avem și cadre medicale la îndemână pentru acest sanatoriu. Ca urmare l-am trimis pe fratele Laza Doru în Brazilia pentru 6 luni pentru a se familiariza cu lucrarea de acolo. În acest timp am fost și eu acolo.

Mulțumesc fraților din România căci au fost toți cu inimă largă și au dăruit pentru această lucrare. Pe atunci în România erau mai mulți slujbași, și din salariul fiecăruia au dăruit pentru ca să putem înainta. Nu îmi era chiar ușor deoarece eram și la Uniune și conduceam și la sanatoriu construcția, dar cu ajutorul Domnului am putut să le termin cu bine. Și acum când sunt ca pacient a șasea oară, am o mare satisfacție să văd multe îmbunătățiri și mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate. Și sunt foarte mulțumit de medici și echipa lor, de felul în care tratează bolnavii și cum se poartă cu ei.

Tomoiață Ioan, Breaza, 29.11.2015

Ca o continuare a informațiilor prezentate de fratele Tomoiață, l-am rugat să răspundă la câteva întrebări prezentate mai jos.

1. Ați fost în această instituție din timp în timp de la punerea temeliei până acum. Spuneți-ne, vă rugăm despre începuturi.

Despre începuturi? A fost o lucrare care a însemnat de la început până la terminarea ei o mare bucurie, o împlinire așteptată a viziunii mele.

2. Care a fost preocuparea d-vastră principală pentru această instituție de-a lungul timpului?

Referindu-ne la procesul de construcție, preocuparea mea a fost tot timpul de a lucra conștiincios, fără pierderi și fără întreruperi sau întâzieri.

3. S-au făcut multe sacrificii ca astăzi această clădire să fie aici. Care a fost pentru dumneavoastră cea mai remarcabilă experiență din istoria ei?

Sunt multe experiențe despre care se poate spune că au fost remarcabile. Una însă pe care mi-o amintesc cu drag, legată de finalul lucrării, a fost când, la inaugurarea sanatoriului mi-am văzut împlinită dorința și am văzut așa o mulțime de oameni strânsi, și autoritățile orașului Breaza. La încheierea programului au venit la mine primarul și viceprimarul orașului, cu rugămintea să cântăm încă o dată o cântare care le-a plăcut, „Sfârșitul veacului trăim”. Și cântau cu atâta plăcere dumneilor, împreună cu noi, toți plini de bucurie. A fost o experiență neuitată pentru mine.

4. Ce ați vrea să fi fost făcut în plus (sau diferit)?

Sunt mereu lucruri pe care, privind în urmă, le-ai gândi poate diferit. Însă în contextul deciziilor

luate, am încercat să alegem opțiunea despre care înțelegeam că era cea mai bună. Aș vrea ca tot mereu să se facă îmbunătățiri pentru ca să se ajungă la un nivel cât mai confortabil, mai bun.

5. Cum apreciați situația actuală a instituției?

Situația actuală este peste așteptările mele în toate privințele. Condițiile de aici s-au îmbunătățit semnificativ de la ultima mea vizită (ianuarie 2013). Când am fost în ianuarie 2010 nu era sistemul de alarmă care să poată fi acționat din pat, însă l-am găsit când am venit în ianuarie 2013. Acum am găsit câteva saloane, bucătăria, sala de mese, holurile, o sală de hidroterapie, încăperile de la masaj toate renovate.

6. În ce măsură îndeplinește această instituție în prezent așteptările pe care le aveți la întemeierea ei?

Așteptările mele de la început s-au realizat prin experiențe practice. Doream ca mulți oameni să beneficieze de remedii simple, și să aflu cuvântul lui Dumnezeu prin acest loc. Și, într-adevăr, aceste lucruri s-au împlinit, și continuă să se îndeplinească.

7. Ați fost aici și ca pacient, nu doar ca „Manager de Proiect/Proiectant”. Ce v-a făcut să vă îndreptați spre Eden în loc să mergeți la o stațiune oarecare din România sau din străinătate?

Sincer, nu aș putea schimba EDEN-ul cu o altă stațiune fie din țară sau din străinătate. Sunt legat de acest loc, pentru că am fost implicat în ridicarea lui.

8. Cum se vede instituția prin ochii pacientului Ioan Tomoiagă?

Văd instituția foarte bine, s-au făcut multe ajustări în bine, după cum spuneam.

9. Ce apreciați la tratamente? Ce vă place mai puțin sau deloc?

Ce apreciez la tratamente? Eu de exemplu am venit cu picioarele anchilozate și în prezent mă aflu mult mai ușurat și pot să spun că se străduiește echipa, cât se poate, ca toți pacienții să se simtă foarte mulțumiți.

10. Ce amintiri aveți cu pacienții din seriile de tratamente la care ați participat?

Pacienții sunt foarte fericiți și mulțumiți de tratamentul și comportamentul personalului medical din această instituție și spun că nu s-au gândit să fie atât de minunat.

11. Ultima oară când ați fost aici (ian. 2013), instituția avea o altă față. Ce impresie vă lasă evoluția instituției?

Când am fost în anul 2013, sanatoriul arăta lipsă de unele facilități. Acum văd că s-au făcut multe renovări și arată în totul altfel, adică mai bine. M-am bucurat foarte mult de acea doamnă care v-a ajutat atât de mult pentru a face aceste schimbări atât de frumoase. Domnul director m-a condus peste tot și mi-a arătat marile schimbări, precum și lucrurile care ar fi de rezolvat încă în viitor.

12. Ce mesaj ați dori să transmiteți cititorilor revistei Păzitorul Adevărului la finalul acestei discuții?

Mesajul pe care aș dori să-l transmit cititorilor revistei Păzitorul Adevărului este următorul: Merită să mergeți la Sanatoriul Eden pentru tratament, mai mult ca oriunde în alte stațiuni, cu rugămintea de a solicita din partea tuturor membrilor un ajutor esențial pentru a termina renovările începute. Aș ruga ca și Uniunea să contribuie la aceasta, făcând încă un apel în Lecțiile Școlii de Sabat, și, gândul meu este să se facă tabele cu numele fiecărui dăruitor și aceste tabele să rămână la arhiva Edenului.

Ca gând de final aș vrea să exprim încă o dată mulțumirea mea medicilor și personalului pentru felul în care s-au purtat cu mine.

Mulțumim și noi fratelui Tomoiagă pentru disponibilitatea dumnealui de a răspunde întrebărilor noastre și fie ca Domnul să îl binecuvânteze cu sănătate, și să îl ajute să revină la Eden pentru a vedea instituția, dacă îngăduie Domnul, la finalul procesului de renovare. Fie ca Domnul să conducă lucrurile așa încât cât mai multe persoane să ajungă să găsească sănătate și pace, și să cunoască adevărul prin intermediul acestei instituții.

A consemnat personalul Fundației „Eden”

Comori bulgare

„Căci acolo unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.” Matei 6: 21

La începutul verii, când am terminat prezentarea temelor de sănătate în sala de festivități a hotelului „Premier” din orașul bulgar Velico-Târnovo, am promis prietenilor bulgari că ne vom reîntoarce curând, după cum am promis și cititorilor acestei reviste că vom reveni cu noutăți. Prietenia legată cu localnicii din Velico-Târnovo, căldura comunicării de suflet cu participanții la cursurile de sănătate, lumina și bucuria exprimate de privirile lor atunci când stăteam de vorbă, au devenit pentru noi motive de a ne ruga zilnic pentru ei. Am început să facem economii, ca să avem un fond material pentru vizita viitoare și să identificăm diferite modalități de a-i bucura pe cei de acolo.

Dumnezeu a fost bun cu noi și ne-a ajutat ca în luna septembrie să repetăm itinerariul și programul de sănătate în atrăgătorul oraș de pe râul Iantra. Am mers din nou în echipă, în timp ce călătoria noastră a fost o continuă stare de înălțare spirituală.

Încă din prima seară de curs, am simțit cum între inimile noastre și ale mulțimii din sală se leagă fire de legături sufletești, calde și duioase, strânse tot mai puternic de Mâna divină. Când am plecat de acasă spre Bulgaria, am luat cu mine o păturică tricotată cu mâna. O promisem cu puțin timp înainte de la o doamnă elvețiancă, al cărei soț s-a restabilit în urma unui transplant renal. Tricotatul acelei păturici și oferitul ei, era pentru doamna din Elveția modul de a mulțumi lui Dumnezeu pentru salvarea soțului. Plecând spre Bulgaria, am știut că cineva de acolo va aprecia căldura lânii și a dragostei împletite în pătrățelele multicolore ale cuverturii. Am rugat deci pe Marian, colegul nostru din echipa bulgară să aștepte (cât timp prezentăm cursul), care este cea mai vârstnică persoană din sală. Am văzut în sală multe caiete deschise și multe notițe luate, indiciu al interesului pentru alternativele terapeutice prezentate. După curs, la recomandarea lui Marian, am oferit pătura de lână celei mai în vârstă doamne din sală, Șteftca. Înaltă

de statură, blondă, o femeie obișnuită cu munca și cu suferința, cu o privire directă și gesturi hotărâte, a mărturisit că este peste puterile ei să accepte o astfel de bucurie fără să lăcrimeze. A mulțumit lui Dumnezeu pentru că, cineva pe pământ, s-a gândit la ea. A cuprins pătura în brațe și o strângea fericită la piept. Toată asistența din sală era emoționată. Ne-am despărțit unii de alții cu gândul la revederea ce urma să o avem sâmbătă seara.

În dimineața următoare, pe fundalul unui soare plăcut și frunze ruginii plutind prin văzduh am avut o nemărginită bucurie de Sabat: desfășurarea serviciului religios în noul lăcaș de închinare din orașul Velico-Târnovo. Dacă singurii frați din oraș, familia Lalov, mergeau la adunare o distanță de 18 km, pentru a participa la un act de cult, acum, conducerea bisericii bulgare a considerat oportună închirierea unui apartament pentru închinarea unei grupe modeste de credincioși. Grupa fraților din Macedonia, cea a bulgarilor, românii care se simțeau deja ca acasă și vizitatorii veniți din oraș, toți eram o singură familie. Cuvântul era hrană, ruga devenea putere și cântecul se ridica în laude către Tatăl Sfânt. A fost un Sabat bogat, plăcut și sfințitor.

Seara, ne-am întâlnit din nou cu prietenii din oraș, la sala festivă de la „Premier”. Au venit mulți, aveau fețele senine, zâmbeau și ne spuneau cât este de importantă pentru oraș lucrarea pe care o facem. Au venit doamne din conducerea administrativă a orașului care ne-au oferit datele de contact, pentru a le solicita sprijinul în acțiunile noastre viitoare. Am fost căutați de un domn diplomat care a mărturisit că ne-a urmărit cu atenție pe toți, întrucât are competența descifrării limbajului nonverbal. Căuta să aștepte din exprimările noastre fără cuvinte, care ne este interesul în desfășurarea acestei acțiuni. „Un singur răspuns am aflat, urmărindu-vă. Gesturile dumneavoastră, ale tuturor, dovedesc doar dragoste, o nemărginită dragoste pentru oameni. Și credință!” Din nou caiete, notițe, întrebări, discuții în dialoguri deschise,

libere. Încă o servire de protocol, alte relații de amicitie și noaptea s-a lăsat iar peste orașul pentru care simțeam deja apăsarea răspunderii spirituale.

A treia zi, a urmat cursul, apoi plecarea spre casă. Oamenii au venit mai repede, au umplut sala. Peste 100 de persoane, în liniște, cu răbdare, așteptau să prezentăm subiectul vindecării fizice și spirituale în cercul sfânt al familiei. Idei de principiu, metode practice, urmate apoi de detalierea subiectului „detoxifierea”. Inimile se strângeau una lângă alta, fețele se umbreau la gândul despărțirii apropiate, promiteam neuitare, rugăciuni și revenire. Ne-am rugat toți împreună, a fost un moment pur și unic. Șteftca, doamna care primise pătura de lână în prima seară, a stat nedormită noaptea ce-a urmat, ca să tricoteze trei perechi de papuci de lână, pe care i-a adus la curs, să-i oferim cuiva, ca să facă bucurie. Aleatoriu, am dăruit o pereche unei doamne Any, care locuia într-un cămin de bătrâni, o alta unui domn care ne-a mărturisit după aceea că este jurnalist și că emoții de asemenea intensitate rar a trăit și ultima, unui alt domn, înalt, modest și trist, care a pus fericit papucii sub haină, acoperindu-și inima cu ei.

Un moment special a fost dăruirea fiecărui participant la cursuri a câte unui exemplar gratuit din cartea de bucătărie sănătoasă a sorei Gabriela Dima. Cartea a fost tradusă în bulgară și a primit un adaus de versete din cartea Proverbelor, la fiecare pagină de rețete. Mulțumim lui Gabi căci a înțeles necesitatea acestei cărți între bulgari, mulțumim prietenilor români din diferite biserici creștine care au contribuit la acoperirea cheltuielilor de traducere și tipărire a acestei cărți. Recunoștința sălii era atât de cald exprimată, încât distribuirea cărților s-a făcut pe ritm constant de aplauze, adresate ca mulțumiri celor care au contribuit la acest proiect.

A urmat din nou o modestă prezentare

de bucătărie simplă, cu multe ingrediente crude, cu degustare pentru toată lumea. Momentul în sine a fost un alt liant de spiritualitate și afecțiune. Surorile Monica și Lenuța, ajutate de surorile bulgare Katia, Galia, Lidia și Marina, precum și de fetițele Betty și Gabriela, au servit cu adevărat pe Domnul, slujind cu dragoste și neodihnă pe toți semenii strânși acolo.

Am plecat spre România după ce ultimele sondaje au fost strânse de la cei prezenți. Povara acestor sondaje o avem continuu pe inimile noastre, zi și noapte. Oamenii de acolo cer continuitate la cursurile de sănătate, sunt zeci de persoane, de asemenea, care solicită cursuri de studiu biblic. E nevoie de acțiune în Bulgaria, e nevoie de lucrători consacrați, care să simtă durere pentru fiecare clipă pierdută în a nu face nimic. E nevoie de material de sănătate, e nevoie de acțiuni practice, oamenii tânjesc după iubire, rugăciune și împreună simțire cu ei. Noi toți, care am fost acolo, nu mai avem liniște. Ne rugăm mereu pentru frații bulgari, care sunt atât de puțini, cât și pentru oamenii din Bulgaria, care sunt atât de mulți. Parafrazând versetul de introducere, comoara credinței noastre este acum în Bulgaria, și inimile ne-au rămas cu adevărat acolo, printre bulgari. Cerem sprijin în rugăciune, ca Dumnezeu să ridice mijloace și lucrători care să continue cu credință și demnitate ceea ce este deja început. Oamenii din Bulgaria sunt o comoară, în care ne putem investi inimile.

Alături de dumnevoastră în credință și dor de veșnicie, *Lenuța și Florin Dărămuș, Monica, Relu și Raul Stoica, Viorica, Teodor și Filip Truța.*

Botez la Făget

Fratele Radu Oprea, care a făcut legământ cu Dumnezeu prin botez în data de 12 iulie 2015, este un rod al lucrărilor de evanghelizare în penitenciare. Fratele Vali Tudoran și alți frați din Banat au lucrat dincolo de „porțile libertății”, iar Dumnezeu a răsplătit efortul lor prin impresionarea inimii acestui frate, care s-a lăsat atras de solia Evangheliei.

Dorim ca Dumnezeu să-l aibă în pază în continuare, să-i dea înțelepciune și putere ca să se poată opune influenței celui rău care, cu siguranță, va încerca încă să-l descurajeze. Dar Dumnezeu este mai puternic și dacă fratele Radu va rămâne strâns legat de El, va avea biruință.

Botez în Prahova

Mărturisirea publică a dorinței de a sluji lui Dumnezeu pentru restul vieții, reprezintă un moment de bucurie pentru biserica lui Dumnezeu, dar mai ales pentru Tatăl nostru Ceresc.

Ziua de 16 august 2015 a fost o zi de sărbătoare, zi în care trei tineri din localitățile Cocorăștii Colț și Finta (Județul Dâmbovița) au ales să declare în mod deschis că doresc să aparțină poporului așteptător al celei de a doua veniri a Domnului Hristos. Acestora li s-a alăturat sora Emilia, o soră cu mai mulți ani de experiență pe drumul vieții, care va aparține comunității Bucov.

Le spunem bun venit în mijlocul nostru și ne rugăm ca Dumnezeu să le conducă pașii. Majoritatea sunt tineri și știm că vrăjmașul îi poate amăgi, dar tot atât de sigur știm că Dumnezeu le va fi alături și, în măsura în care ei se vor preda Lui fără rezervă, pot deveni unelte de succes în mâinile Celui Atotputernic. Fie ca Dumnezeu să pună în valoare tinerețea lor, puterile, talentele și tot ceea ce dețin.

Botez în râul Mureș

Zia de 30 august 2015 a fost o zi de sărbătoare pentru frații din Conferința Banat. Trei tineri: Teodora Moț, din comunitatea Curtici, Denisa Ulici, din comunitatea Iacea Mare și Daniel Bejan, din comunitatea Ineu, au ales să facă legământ cu Dumnezeu prin botez.

Botezul a avut loc în râul Mureș, în orașul Arad, în prezența rudelor, prietenilor, fraților din comunitățile respective și, cu siguranță, a musafirilor cerești.

Le urăm succes pe drumul vieții și suntem încredințați că „Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.” (Filipeni 1:6).

Botez la Caransebeș

Zia de 6 septembrie 2015 a fost o zi deosebită pentru frații din Caransebeș, care au salutat cu bucurie primirea în mijlocul lor a unui nou membru. Sora Neli a mărturisit public dorința dumneai de a se atașa poporului lui Dumnezeu, așteptător al celei de a doua veniri a Domnului Hristos. Prin coborârea în apă a fost reprezentat gestul îngropării omului cel vechi și începutul unei noi vieți, în Hristos.

Dumnezeu să păstreze în siguranță pe copilul său care dorește să-I servească. El să o ajute să se opună ispitelor vrăjmașului și să fie o mărturie în societatea unde locuiește.

Conferința anuală a Câmpului Banat - 27 septembrie 2015

Botez la Lugoj

Cu ocazia conferinței anuale organizată de frații din Banat, în data de 27 septembrie 2015 a fost oficiată și o ceremonie de botez. Surorile Ximena, Patricia, Liliana și Lucica au mărturisit public dorința de a sluji lui Dumnezeu în toată viața lor, mărturisindu-L oriunde au ocazie, în mod deosebit prin bucuria lor de a asculta de cuvântul Său.

A fost o zi deosebită care nu va fi uitată și suntem încredințați că Dumnezeu a notat numele acestor surori în Cartea Vieții. Le dorim o viață binecuvântată și în final să aibă parte de viața cea veșnică.

Botez la Bucov

„Și acolo erau șase vase de piatră, puse după obiceiul de curățare al iudeilor; și în fiecare vas încăpeau câte două sau trei vedre. Isus le-a zis: „Umpleți vasele acestea cu apă.” Și le-au umplut până sus.” (Ioan 2:6).

Deși aparent nu există nici o legătură între întâmplările de la nunta din Cana și sărbătoarea din comunitatea Bucov, din 27 septembrie 2015, acestea au fost gândurile care mi-au venit în acea zi, când îi priveam pe cei șase candidați, stând în fața noastră, așteptând parcă să fie umpluți cu putere de sus.

La nunta din Cana Domnul Hristos S-a folosit de ceea ce iudeii dețineau. Puterea Sa a fost turnată în vasele lor. Tot astfel El dorește să lucreze prin copiii Săi. Așteaptă ca oamenii în general, dar mai ales tinerii, să se consacre în serviciul Său pentru a-I sluji.

Șase tineri din comunitățile Bucov și Pleașa au ales această zi de toamnă pentru a face legământ cu Dumnezeu prin botez. Ei au mărturisit în fața unui public numeros că doresc să-și dedice viețile lor unei slujbe înalte, acceptând să fie numiți copiii lui Dumnezeu, fii ai Celui Prea Înalt.

Roxana, Marius și Daniel din comunitatea Bucov, Mihai, Cătălin și Daniel din comunitatea Pleașa, aparțin acum poporului lui Dumnezeu, care așteaptă ca Domnul Hristos să revină pe acest pământ pentru a ne lua cu Sine.

Ne rugăm ca Dumnezeu să-i călăuzească pe drumul vieții, ajutându-i să-I slujească cu devotament. Fie ca puterea revărsată din belșug în sufletele lor, să fie transformată în băutură înviorătoare pentru toți cei cu care ei vin în contact, astfel încât oamenii să recunoască puterea nemărginită a lui Dumnezeu și să fie atrași de iubirea Sa.

Ziua de 27 septembrie 2015 va rămâne în amintirea fraților din Bucov și din împrejurimi o zi deosebită, o zi de bucurie în care lauda la adresa lui Dumnezeu și părtășia frățească ne-au încântat inimile, făcându-ne să simțim pentru o clipă că nu mai aparținem acestei lumi.

Ne dorim să fim pentru veșnicie în Patria cea nouă, pregătită celor răscumparați. Amin!

Primul Congres de Muzică Sacră

In perioada 17 - 24 august 2015, s-a desfășurat la Folsom, California, un Congres de Muzică Sacră, sub genericul: „Cântând cu spirit și înțelegere”. (1 Corinteni 14:15 engl.).

Congresul de Muzică a început în 17 august 2015 la ora 19:00, ora locală, și pe parcursul a aproximativ două ore am avut bucuria de a ne apropia de Cer prin imnuri de laudă, versuri și gânduri alese.

Fratele Radu Ioniță a prezentat tema „**Puterea Muzicii**” în care a subliniat efectele benefice ale muzicii interpretate pentru lauda lui Dumnezeu. Este unul din mijloacele cele mai eficiente de a impresiona inima cu adevărul spiritual. Marele compozitor Ludwig van Beethoven spunea „Muzica este o revelație mai înaltă decât înțelepciunea și filozofia”. Și credem acest lucru pentru că muzica provine de la Dumnezeu, iar tot ce provine de Sus este divin, întrecând filozofia și înțelepciunea omenească.

Vineri seara, 18 august 2015, am avut un alt program deosebit, începând cu ora 19:00, ora locală. Cu această ocazie Cuvântul lui Dumnezeu a fost transmis prin fr. Marcos Pedrazas (Brazilia). Prin tema intitulată „**Adevarata închinare**”, am primit informații referitor la cum putem să-L laudăm pe Dumnezeu printr-o muzică aleasă.

Sâmbătă dimineața, 19 august 2015, a avut loc un program de laudă, de la 09:00 – 09:30, după care a urmat școala de Sabat.

În cadrul serviciului divin de la ora 11, fraatele Radu Ioniță ne-a prezentat tema „**Închinare cu spirit și înțelegere**”. Am înțeles că Dumnezeu dorește o închinare totală și din toată inima a ființelor create de El, și un mod de a ne închina este prin muzica. Muzica are o putere minunată, puterea de a supune firile aspre și necultivate; puterea de a înviora gândirea și de a trezi compasiunea, de a promova armonia în acțiune și de a izgoni tristețea și sentimentele sumbre, care nimicesc curajul și slăbesc puterile.

Am servit prânzul împreună, având o părtășie frumoasă cu toți frații din împrejurimi și din diferite zone ale globului.

De la ora 15:00 am avut o altă întâlnire, în cadrul căreia ne-am bucurat de părtășia comună și am ascultat diferite grupuri și coruri, laudând pe Dumnezeu.

De la ora 17:00 fr. Marcos Pedrazas ne-a transmis un mesaj „**Cântarea experienței lor**”, referindu-se la călătoria poporului Israel prin pustie. A fost amintit faptul că Israeliții, în timpul pelerinajului lor spre Canaan, își înveșeau pașii cu acordurile cântărilor sfinte. În zilele noastre Dumnezeu îi îndeamnă pe copiii Săi să aducă laude la adresa Lui, prin intermediul acestui dar prețios.

Au urmat cântări, poezii și un program deosebit de laudă la adresa lui Dumnezeu. Seara am petrecut-o împreună cu toți cei prezenți, savurând din delicatetele bucătăriei românești de pe meleagurile americane.

Duminică, 23 august 2015, ultima parte a acestui Congres de Muzică a început la ora 17:00 ora locală. La început orchestra a intonat un imn de laudă. Apoi fr. David Zic ne-a prezentat o tema „**Muzica cerească**”.

Istoria cântecelor din Biblie sugerează cum trebuie folosite muzica și cântecul și care sunt avantajele acestora. Am fost conduși în studiu să înțelegem cum este muzica în ceruri și cum poate fi ea redată pe pământ.

S-a amintit faptul că uneori muzica este pervertită pentru a sluji scopurilor răului și devine astfel unul dintre cei mai ademenitori agenți ai ispitei. Folosită însă în mod corect, este un dar prețios de la Dumnezeu. Folosită într-un mod greșit, ea are efecte secundare, care pot afecta creierul uman, generând stări de neînțelegere în familie și societate, tulburări, anxietate, depresie, etc

Muzica este un remediu natural. Ea poate să îți ofere stări de bucurie, fericire, pozitivism, dar poate influența și în mod negativ. Ascultarea a doar câteva piese te poate conduce la aceste stări menționate.

La final publicul a ales de la fiecare participant (grup vocal masculin, feminin, mixt,

ansamblu coral, orchestră) o piesă favorită, au scris-o pe bilețele și fiecare grup sau cor a trebuit să cânte din nou piesa aleasă.

La acest Congres au participat multe ansambluri corale (de tineret și adulți), grupurile vocale (masculine, feminine sau mixte), dar au fost și interpretări individuale.

Voi prezenta o listă cu corurile și grupurile participante:

Carmichael Choir

Gracielle Tumang Solo

Lighthouse Quartet

Renovassom USA Group

Ukraine Vocal Grup

Renovassom Brasil Group

K3 Angels Quartet

Barbosa Family Duet: „Maravilhoso Senhor”

B4 The Throne Quartet:

Ladies of Faith Group:

Renovassom Brazil and USA Groups

Grup Vocal din Romnaia

North California Conference Choir

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că ne-a dat prilejul să ne întâlnim cu mulți frați ca să laudăm numele Lui. Mulțumim pentru că ne-a înzestrat cu voci prețioase pentru a-L lauda pe El. Avem multe motive de bucurie de a-L lauda, iar în ceruri ne vom aminti cu bucurie de aceste momente plăcute petrecute cu frații din California.

Mulțumim pentru ospitalitatea lor și fie ca bunul Dumnezeu să îi răsplătească.

A consemnat

Oz Demis Otniel Luiss

Seminarii de nutriție

Cu expoziție de mâncare vegetariană și degustare, 26 octombrie – 14 decembrie 2015

Comunitatea din Cluj Napoca în colaborare cu Conferința Ardealul de Nord au sprijinit desfășurarea unei noi etape a acestui tip de seminarii.

Cu un număr de 50 de cursanți înscriși și o participare medie de 30-35, în fiecare luni de la orele 17:00 până la 19:00-19:30 am avut oportunitatea să vedem, învățăm și să punem în practică metode de îmbunătățire a stilului de viață; cu un mare accent pe alimentație.

Ca să ne facem o mică idee despre ce s-a întâmplat vom parcurge rapid tematica cursurilor:

- Principiile unei alimentații sănătoase (expoziție de mâncare)
- Cerealele (tipuri, surse, prețuri, valoarea nutritivă, cum are loc digestia lor, care sunt cele mai bune combinații, expoziție de mâncare pe bază de cereale)
- Leguminoasele (tipuri de leguminoase, surse, preț, valoare nutritivă, rețete de mâncăruri, expoziție de mâncare pe bază de leguminoase)
- Nucile (tipuri de nuci, uleiuri, surse, prețuri, valoare nutritivă, moduri de preparare, expoziție de lapte din nuci, preparate din nuci)
- Fructele și zarzavaturile (valoarea nutritivă, rolul vitaminelor și al enzimelor, cum se digeră, cure de sucuri, moduri de conservare, combinații corecte)
- Un stil de viață sănătos (nutriție, odihnă, aer curat, soare, exercițiu fizic, credință)
- Program special și premiere (impresii, gân-

duri, sugestii, acordarea diplomelor, expoziție de mâncare pregătită de cursanți, surprize)

- Echipa medicală: medic rezident an II – Lavinia Ene, medic rezident an II – Manuela Laza, medic rezident an VI – Emil Barbu, student UMF Cluj Napoca an VI – Cristian Mariș, student UMF Cluj an II – Adrian Mariș
- Echipa bucătăreselor: Monica Mureșan, Narcisa Răileanu, Lola Holczi și alte surori din Cluj Napoca sau din împrejurimi
- Literatură, organizare, bună desfășurare: Rozalia Vincze, Septimiu Mureșan, Robert Pilbak, Valerian Rusu, Sandu Truță.

Mulțumiri fie aduse în primul rând lui Dumnezeu care ne dă viață, mișcare și ființă. Apoi comunității Cluj Napoca, Conferinței Ardealul de Nord și tuturor care au sprijinit desfășurarea acestor activități.

„Căci Domnul Dumnezeul tău are să te ducă într-o țară bună, țară cu pâraie de apă, cu izvoare și cu lacuri, care țâșnesc din văi și munți; țară cu grâu, cu orz, cu vii, cu smochini și cu rodii; țară cu măslini și cu miere; țară unde vei mânca pâine din belșug, unde nu vei duce lipsă de nimic.”

Deuteronom 8:7-9.

*A consemnat
Septimiu David
Mureșan*

Unul conține ceva mai bun

Era o dimineață însorită și familia Blake se pregătea să servească micul dejun. „Veniți copii”, a spus tatăl. „Vreau să vă arăt ceva.”

Copiii îl urmăreau cu nerăbdare pe tatăl lor care a adus mai multe pahare și le-a așezat pe masa din bucătărie.

„Să umplem aceste pahare”, a spus el, și a început să toarne apă în fiecare, dintr-un vas mai mare. Când a ajuns la ultimul pahar, el s-a oprit.

Copiii se întrebau ce urma să se întâmple. Nici mama nu pricepea despre ce este vorba.

Apoi tatăl a mers la frigider și a luat de acolo un vas cu suc proaspăt de portocale. Din acesta a turnat în ultimul pahar. Mirosul proaspăt și delicios al sucului a umplut încăperea și copiii au zâmbit.

„Acum copii”, a spus tatăl, „știu că vă este foame. Care din aceste băuturi doriți să le aveți. Cei trei copii se uitau unul la altul, fără să scoată o vorbă. Ei băuseră deja apă de dimineață, dar, văzând că este un singur pahar cu suc, nu știau cum să procedeze, pentru a nu fi egoiști. Dar era evident că fiecare și-ar fi dorit suc de portocale.

Tatăl a zâmbit. „Nu vă faceți griji, copii. Este suficient suc în frigider. Dar ce vă amintesc aceste pahare?

Copiii erau nedumeriți. Ei știau că tatăl are, cu siguranță, o lecție pentru ei prin aceasta. Ei știau că apa este folosită adesea în Biblia ca un minunat simbol pentru Duhul Sfânt... Dar ce înseamnă su-

cul de portocale? Vrea oare tatăl să vorbească despre roadele Duhului? Ce intenționa el să le spună?

În cele din urmă Joey a numărat paharele. 1-2-3-4-5-6 pahare cu apă și al șaptelea cu suc.

„Am descoperit, tată!” a exclamat el cu bucurie, simțind că un becuțel s-a aprins parcă în mintea lui. Al șaptelea reprezintă Sabatul!!!”

„Așa este”, a spus tatăl. „Fiecare zi este un mare dar de la Dumnezeu, la fel ca apa pe care o bem. Dar, amintiți-vă, „în ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse.

Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.” (Geneza 2:2, 3).

„Dumnezeu a turnat o binecuvântare specială în ziua a șaptea, iar noi ar trebui să ne bucurăm de ea, ca fiind cea mai plăcută zi a săptămânii. În această zi eu mă opresc de la lucrul meu, este ziua mea liberă, chiar de la lucrurile gospodărești. Vom petrece mai mult timp împreună în Sabat, decât în oricare altă zi. Și așa va fi și în cer cu Tatăl nostru. El se bucură în ziua Lui. El a pus o binecuvântare specială în ea, pentru că ne iubește.”

Explicația aceasta a dat familiei ocazia de a mulțumi lui Dumnezeu pentru planul Său minunat și a bea suc de portocale cu bucurie deosebită pentru binecuvântarea pe care El o are păstrată pentru ei în ziua de Sabat.